

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

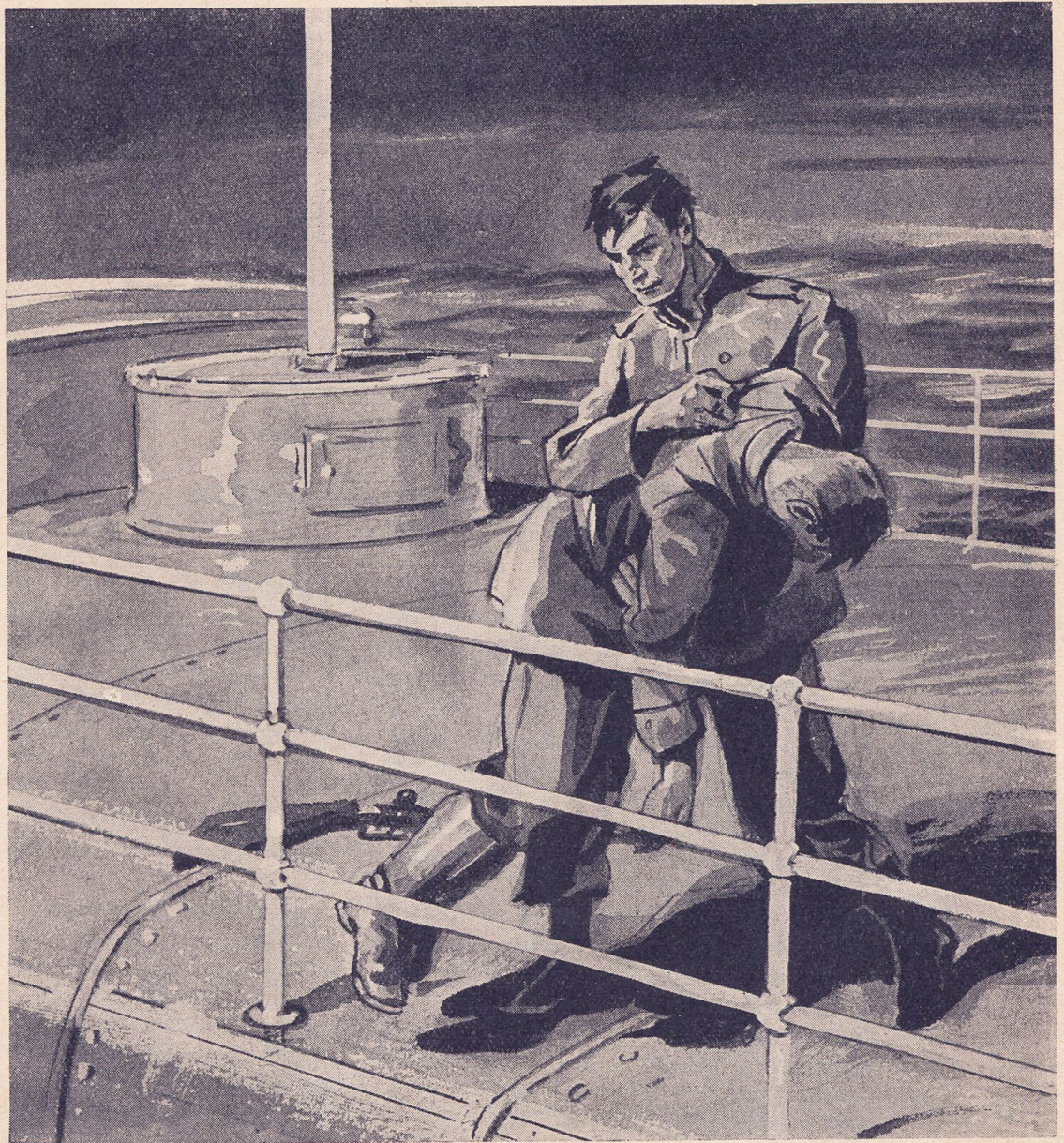
Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

HET SPOOKSCHIP „NEMESIS”

20 cent

No. 1183

Henderson sjarde den man overeind.

NIEUWE SERIE

Het spookschip „Nemesis”

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

U kent
BUZIAU
maar half!
Zie pag. 32

HOOFDSTUK I.

ZONDERLINGE GERUCHTEN.

Reeds eenige weken hielden de bladen te Londen zich bezig met een reeks van eigenaardige voorvallen, die niet hadden nagelaten, vrij wat onrust en schrik te verwekken in scheepvaartkringen en zelfs op de Londensche Beurs, in zoodanige mate, dat de terugslag zich zelfs reeds deed gevoelen op de Beurzen van Amsterdam, Brussel en Parijs.

Het eerste bericht dateerde van twee, drie weken terug en het besloeg toen hoogstens een tiental regels.

Men kon het vinden onder „Scheepvaartberichten”. Het bericht was ontleend aan het Journaal van een Franschen kapitein op de groote vaart, die met zijn vrachtschip „l’Espérance”, waarmede hij een vrachtdienst onderhield tusschen Cherbourg en Bergen, in Noorwegen, ongeveer ter hoogte van de Faroe eilanden, een eigenaardige ontmoeting had ge-

had met een schip, waarvan de nationaliteit onbekend was gebleven en dat een zoo vreemden vorm had, als de kapitein, noch een der leden van zijn bemanning vroeger ooit gezien hadden.

Het schip kwam de „l’Espérance” tegemoet, scheen er eerst recht op te willen aanhouden, veranderde toen snel van koers en verdween uit het oog met een snelheid, welke door den kapitein en den eersten stuurman op minstens 45 knopen werd geschat — dat wil zeggen omstreeks 70 kilometers!

De kapitein bracht het bericht natuurlijk naar Cherbourg, waar men het eerst eenigszins sceptisch opnam, totdat een paar dagen later een tweede bericht de wereld werd ingezonden, van ernstiger aard en waarin het geheimzinnige snelle schip eveneens een rol vervulde.

Ditmaal had het een Amerikaansch schip be-

troffen, de „Quebec”, eveneens een vrachtboot, een schip van meer dan 10.000 ton, dat den dienst onderhoudt tusschen Liverpool en Montreal en de ontmoeting met het vreemde schip vond plaats op slechts een dertigtal mijlen van Kaap Charles.

En de opvarenden van de „Quebec” hadden alle gelegenheid gehad, het zonderlinge, snelvarende schip, dat hen tegemoet en voorbij voer, op hun gemak op te nemen.

Het was donkergrijs geschilderd, het lag laag op het water en het zag er eenigszins uit als een duikboot — maar dan van reusachtige afmetingen.

Het dek scheen zich ten hoogste twee of drie meter boven de oppervlakte der golven te bevinden en op voor- en achterplecht bevonden zich de vrij hooge masten met een blijkbaar zeer krachtige, draadloze installatie.

Maar dit was niet het zonderlinge...

Wel dertig of veertig personen hadden zelfs met het bloote oog op het voordek van dat schip, zonder vlag en zonder nationaliteitskenmerk, zeer duidelijk een groot snelvuurkanon ontwaard, dat juist boven het dek verscheen, toen het schip voorbijvoer, met een komische beweging, juist als een kameel, die zich uit zijn liggende houding verheft.

Maar toen het snelvuurkanon tot rust was gekomen, zag het er allesbehalve komisch — maar wel dreigend en ontzagwekkend uit.

De kapitein van de „Quebec” gaf onmiddellijk seinen — maar ontving geen antwoord.

Hij seinde eerst met zijn vlaggen en tenslotte liet hij zijn marconigraaf een radiogram zenden naar dat somber gekleurde schip, donkergrijs, dat daar zwijgend, als een spooksel over de golven gleed, met een verwonderlijke snelheid en zonder dat er aan dek een levende ziel te bespeuren viel.

Vijf minuten later was er van het vaartuig al niets meer te bespeuren en toen ving de radiotelegrafist, aan zijn toestel zittende, een enkel woord op — en dat woord luidde:

„Wraak!”

Men meende, dat hij zich vergist moest hebben, maar hij hield stijf en sterk vol, dat daarvan geen sprake kon zijn en dat men hem liever onmiddellijk moest ontslaan, als men geloofde, dat hij zich had kunnen vergissen.

Dat was zeker al merkwaardig genoeg — maar vreemder nog was de omstandigheid, dat deze ontmoeting had plaats gehad op 50 mijlen van de Canadeesche kust, twee dagen nadat de ontmoeting bij de Faroe-eilanden had plaats gevonden, — dat wil zeggen 2800 zeemijlen oostwaarts.

Onmiddellijk na dit tweede bericht, dat groot

opzien baarde en dat uit New-York over de geheele wereld werd rondgekabeld, maakten de bladen, en vooral de Engelsche, zich van het vreemde geval meester.

En terwijl zij er nog over spraken en allerlei veronderstellingen uitten, vond, vijf dagen daarna, de derde ontmoeting plaats, ditmaal op nog geen zeventig mijlen ten noordwesten van Kaapstad!

En dezen keer was de ontmoeting van dien aard, dat men zich ernstig ongerust begon te maken.

Het bericht, hetwelk destijds tegelijkertijd in bijna alle groote Londensche bladen verscheen, luidde aldus:

Men meldt ons uit Kaapstad:

Hier ter stede is zoeven de geheele bemanning aangekomen van de „Southern Cross”, een vrachtschip van de „Blue Star Line”, welke maatschappij onder meer een vrachtdienst in het leven heeft geroepen tusschen Southampton en Kaapstad. Aan boord van dit schip bevonden zich eveneens een dertigtal passagiers, voor het meereendeel welgesteld, hoofdzakelijk diamanthandelaren, die een bezoek aan de mijnen van Kimberley wilden brengen.

Zij kwamen van Vredenburg, een kleine plaats, niet ver van het uiteinde van een korte spoorlijn, die naar Kaapstad voert en die voor een gedeelte langs de Tafelbaai loopt. Allen waren van hun bezittingen beroofd, behalve de leden van de bemanning, die althans eenig geld en hun schamele have hadden kunnen redden.

Wat zij hadden te vertellen, klonk zoo zonderling en romantisch, dat wij eerst aan de waarheid er van twijfelden, ofschoon het niet lang duurde, of iedere twijfel moest worden opgeheven — want reeds heeft men het wrak van de „Southern Cross” drijvende gezien op een paar mijlen van de kust; het schip is reddeloos verloren en waarschijnlijk op dit oogenblik reeds gezonken.

Op denzelfden dag van de aankomst aan het station van Kaapstad van die paar honderd menschen, die zich nog weinige uren te voren aan boord van hun schip hadden bevonden, had de eerste stuurman van de „Southern Cross”, Jim Hewett, die dienst had, door zijn kijker een vaartuig waargenomen, dat snel scheen te naderen.

„The Southern Cross” bevond zich op dat oogenblik omstreeks 70 mijlen ten noorden van Kaapstad en nauwelijks 10

mijlen pal ten westen van Vredenburgh.

De kust was duidelijk zichtbaar. Het zicht was helder en het weer buitengewoon fraai.

Het schip naderde uit volle zee, met zulk een verbazende snelheid, dat Hewett het al spoedig ook met het bloote oog in al zijn bijzonderheden kon waarnemen.

Het was grijs geschilderd, het lag laag op het water, tenminste wanneer men de groote lengte in aanmerking nam, van schoorsteenen was niets te bespeuren.

De boeg was zeer scherp en het vreemdste was, dat er op het dek niemand werd waargenomen — het leek wel, alsof dat grijze schip door een geheimzinnige macht werd voortbewogen, welke het bestuurde, zonder dat een menschenhand er zich mee bemoeide.

Binnen weinige minuten bevond het grijze vaartuig zich op nauwelijks vier kabel-lengten van de „Southern Cross”, en toen zag Hewett tot zijn groote verbazing, dat uit de voorplecht, snel, met een knikkende beweging, een kanon oprees, waarvan de monding dreigend in de richting van zijn schip wees.

Bijna tegelijkertijd verrees er aan den voormast eerst een groote, bloedroode vlag en daaronder schoten snel de gewone seinvlaggen op.

En die seinvlaggen bevalen, kort maar duidelijk: Draai bij, of wij vuren.

Hewett bracht onmiddellijk de telegraaf naar de machinekamer in werking, de schroef, die bijna drie weken aan één stuk, zonder een oogenblik op te houden, de golven had doorkliefd, bleef stilstaan en het schip zwaaide langzaam om, liep zijn vaart uit en lag stil.

De bemanning zoowel als de passagiers waren nieuwsgierig en ongerust naar boven gesnel en aller oogen waren gericht op dat eigenaardige grijze schip, schijnbaar zonder leven en toch dreigend genoeg.

Lange kleppen langsij van dat vaartuig zonder landaard sloepen op en zeer snel, regelmatig als een uurwerk, daalden een vijftal sloepen op de golven neer en nu werden er eensklaps meerdere openingen zichtbaar, waaruit zestig of zeventig goed bewapende mannen met onbegrijpelijke vlugheid in de booten klommen, allen van snelle motoren voorzien, die ze binnen enkele oogenblikken langsij van de „Southern Cross” brachten.

Op een nieuw bevel met de vlaggen waren alle valreepen uitgezet en vlug als

katten klauterden de lieden, die met de motorsloepen waren gekomen, aan boord van het groote vrachtschip.

Onmiddellijk was het te zien, dat zij een soort van uniform droegen, zeer eenvoudig en bestaande uit een blouse van graslinnen, een linnen broek, die in beenkappen verdween, een breeden riem om het middel, waaraan de revolvertasch en de scheede van het breed mes hingen en op 't hoofd een vilthoed met breeden rand, die in de tropen goede diensten moest bewijzen.

De meesten waren met revolvers, sommigen ook met geweren gewapend.

Het waren een tiental blanken, de rest waren Indiërs met een lichtbruine gelaatskleur, trotsch, zwijgend en blijkbaar tot de beste standen behoorend.

Aan tegenstand werd natuurlijk geen oogenblik gedacht — er waren ruim 70 mannen aan boord, allen welbewapend en klaarblijkelijk bereid van die wapens gebruik te maken.

Er was een aanvoerder bij, alleen kenbaar aan een rood boordsel om den rand van zijn hoed, die dadelijk op den kapitein toetrad en op korten toon, in uitstekend Engelsch, beval om alle geldswaaren, diamanten en andere kostbaarheden hem onmiddellijk ter hand te stellen en vervolgens het schip in de booten te verlaten.

De aanvoerder sprak niet ruw, hij schreeuwde niet en toch viel er op zijn donker gelaat te bespeuren, dat weigeren een zekere ondergang zou beteekenen.

De kapitein protesteerde — de aanvoerder haalde zwijgend de schouders op.

De gezagvoerder verklaarde, dat hij zich bij de Engelsche Regeering zou beklagen en dat de ander de gevolgen van zijn daad zou moeten dragen — de zeeroover glimlachte slechts minachtend en herhaalde zijn bevel.

De revolvers spraken een taal, die niet viel mis te verstaan — het snelvuurkanon was nog altijd dreigend op het schip gericht — de kapitein moest bedacht zijn op het leven van zijn mannen — en met den dood in het hart gaf hij toe, bleek en bevend van woede.

Maar wat zou tegenstand ook gebaat hebben? Een enkel schot en de „Southern Cross” zou naar den kelder gaan!

Onder doodsche stilte werd het schip letterlijk leeggeplunderd.

De eene helft van de zeeroovers — want dat waren het blijkbaar — hield de bemanning in bedwang, de andere helft door-

zocht snel en handig het schip, forceerde de brandkast, liep de hutten der rijke passagiers binnen, en eigende zich alles toe, wat waarde had.

Binnen twintig minuten was alles afge-
loopen.

Intusschen waren de beide schepen el-
kander zeer dicht genaderd en de tweede
stuurman, die met een kijker gewapend,
tersluiks het zonderlinge schip goed waar-
nam, verklaarde later, dat hij op het dek,
met gekruiste armen, zeer duidelijk een
jonge vrouw had gezien van buitengewone
schoonheid, met dik glanzend zwart haar,
kortgeknipt en die hij eerst voor een man
had aangezien, want zij was, evenals alle
anderen, in een grijze uniform gestoken.

Nog enkele anderen zagen het eveneens
en aan de waarheid kon dan ook niet ge-
twijfeld worden.

Maar 't ergste, iets wat bijna op bloed-
vergieten was uitgelopen, moest nog
komen.

Want voor de roovers het geplunderde
schip met hun buit weer verlieten, liet de
aanvoerder de Engelsche vlag neerhalen,
verscheurde haar met een woest gebaar,
terwijl zijn zwarte oogen voor het eerst
fonkelden van haat en drift en wierp de
stukken voor de voeten van den kapitein,
die zich met opgeheven vuist op hem wilde
werpen en door vier van de zeeroovers met
geweld moest worden bedwongen, tot hun
aanvoerder met een hoonend lachje in zijn
motorsloep was gestapt, na nogmaals het
bevel te hebben gegeven, dat het schip on-
middellijk moest worden verlaten.

De kapitein aarzelde, wachtte misschien
op hulp, — maar een waarschuwingsschot,
dat weinige minuten later over den boeg
scheerde, bracht hem tot het inzicht, dat
er met de bandieten niet te gekscheren viel.

De booten werden uitgezet, alles schiep-
te zich in en men begon naar de kust te
roeien, die zes uur later werd bereikt, juist
ter hoogte van Vredenburg.

Maar zij waren nog geen twee kabel-
lengten van hun arm schip, of weer dreun-
de een kanonschot, de „Southern Cross“
steigerde als een gewond paard en begon
dadelijk merkbaar water te maken.

Van het grijze schip werd echter niets
meer gezien.

Het behoeft niet te worden gezegd, dat
dit voorval in geheel Kaapstad de grootste
opschudding heeft veroorzaakt.

Onmiddellijk zijn een paar torpedobooten
vertrokken naar de plek, waar de ontmoet-

ting plaats had, maar er werd niets ge-
vonden dan het wrak van de „Southern
Cross“, dat langzaam zonk. De bemanning
is tijdelijk ondergebracht in het groote
Zeemanshuis alhier.

De Raad voor de Scheepvaart zal ten
spoedigste zitting houden, om over deze
zaak te beraadslagen.

Het is onduelbaar, dat zulke aanslagen
kunnen plaats vinden, als het ware in het
gezicht van de kust van Zuid-Afrika en
alle bladen hier ter stede dringen dan ook
krachtig aan op de strengste maatregelen
tegen deze moderne zeeschuimers.

Dat was het derde bericht — en gedurende
eenige dagen bleef het daar ook bij.

En daarna volgden de mededeelingen van
dien aard elkander steeds vlugger op.

De „Vliegende Hollander“ — aldus had men
het grijze rooversschip reeds genoemd — werd
binnen weinige weken in alle groote wereld-
zeeën gezien — bij de Paasch-eilanden — bij
den Admiraliteits Archipel — op nauwelijks
60 mijlen van Tokio!

Het klonk ongelooflijk en men begon zich
dan ook reeds af te vragen, of hier geen sprake
was van twee of misschien meer dergelijke
schepen, die volkomen op elkander geleken.

Maar die meening moest men spoedig prijs
geven. Want het duurde slechts enkele dagen,
voor men met volstrekte zekerheid wist, dat
de aanvoerder steeds dezelfde was — een zwaar
gebouwd, minstens zes voet lang man, donker,
spaarzaam met zijn woord — een Ier!

Want daaraan kon niet langer meer getwij-
feld worden — dat zonderlinge kaperschip was
uitsluitend bemand met Indiërs en eenige Ieren.

Die wonderlijke combinatie gaf aanleiding
tot de zonderlingste geruchten — en zij droeg
er niet toe bij, om de onrust te doen vermin-
deren!

Want nog iets anders werd spoedig genoeg
opgemerkt — de kaper hield alleen Engelsche
schepen aan!

Alle andere nationaliteiten konden zich veilig
achten, naar het scheen.

Twee malen had een Engelsch schip zich
durven verzetten — en de gevolgen waren
noodlottig geweest.

Want beide malen was het vaartuig mee-
doogenloos naar den kelder gezonden en bij het
uitzetten van de sloepen bleken er op het eene
schip vier, op het andere niet minder dan der-
tien te worden vermist, die jammerlijk om het
leven kwamen.

Behoeft het nog te worden gezegd, dat, waar
maar een Engelsche vlag woei, de Britsche

autoriteiten met koortsachtigen ijver alles in het werk stelden, om dien gevaarlijken vijand ten onder te brengen?

Slagschepen en kruisers verwijderden zich zoover van hun basis als zij maar durfden, duikbootjagers doorploegden de golven in alle richtingen — alles vruchteloos.

En een paar dagen te voren brachten de dagbladen een bericht, dat de onrust deed aan-

wakkeren tot verbijstering en schrik, ofschoon het niet te bewijzen was, dat ook hier de grijze zeeschuimer de hand in het spel had gehad:

Op 120 mijlen van Gibraltar verging, bij klaarlichten dag en bij het schoonste weder van de wereld, een van de nieuwste, grootste en beste duikbooten van de Britsche Oorlogsmarine, met 70 koppen aan boord...

HOOFDSTUK II.

RAFFLES MAAKT PLANNEN.

Lord Edward Lister, alias John Raffles, liep langzaam heen en weder in het fraai gemeubelde vertrek, dat hem, als Vice-President van de Windsor Club, ter beschikking was gesteld in het groote clubgebouw in de Oxford Street, met de handen op den rug, de wenkbrauwen gefronst en de dunne lippen op elkander gepen.

In een hoek van de kamer, in zijn geheele lengte uitgestrekt in een gemakkelijken stoel,

volgde zijn vriend Charles Brand hem met zijn blikken.

Na een paar malen zwijgend op en neer te zijn geloopt, stond Raffles stil bij de tafel, nam er een in der haast neergeworpen dagblad af, het pas verschenen nummer van de „Times”, las met aandacht een kort bericht door, balde het blad in zijn vuist samen en zeide, half binnensmonds:

— Daar moet een einde aan komen. Dat mag

zoo niet langer voortduren! Ik mag dan buiten de maatschappij zijn gestooten — ik mag mijzelf boven de Engelsche Wet hebben gesteld en boven alle wetten ter wereld — er bestaat toch iets, dat sterker is dan alles en dat is de liefde voor mijn land! Hoe moet het er uitzien in het gemoed van die lieden, die niet schromen, sluipmoord te plegen om hun doel te bereiken!

— Zoo is het gegaan, Edward zoolang de wereld bestaat! zeide Brand bedrukt.

Vele Indiërs beschouwen ons nog altijd als hun overweldigers — en bepaalde groepen onverzoenlijke Ieren zijn en blijven ons Engelschen nog altijd vijandig gezind — droomen van een vrij en onafhankelijk Ierland.

— Ik zeg niet, Brand, dat wij onszelf niet veel jegens hen te verwijten hebben, hernam Raffles kortaf. Maar dan moet er met open vizier gestreden worden! Dit is sluipmoord! Wie zoo strijdt om zijn land de vrijheid te hergeven — die verdient die vrijheid niet! Het is mogelijk, dat ik een weinig bevooroordeeld spreek, omdat ik nu eenmaal een echte Engelschman ben — maar ik voel het nu eenmaal zoo! De aanvallen van dat geheimzinnige schip hebben veel weg van gewone zeerooverij — ik kan het nu eenmaal niet voelen als zoovele nationale daden.

— Wat denk jij dan?

— Wel, het is zoo helder als de dag! Ieren en Indiërs spelen hier blijkbaar eenzelfde spel en wat wij nu beleven, is waarschijnlijk slechts de inleiding tot veel grooter ondernemingen! Zij willen de Engelsche Regeering met alle middelen en tot iederen prijs verzwakken! De schelmen weten maar al te goed, dat onze kracht in onze schepen ligt! Het lijkt mij een onderdeel van een uitstekend voorbereide organisatie — en wanneer de Regeering niet spoedig krachtige maatregelen neemt, dan voorzie ik nog de noodlottigste gevolgen!

— Maar welke maatregelen kan zij nemen! riep Brand op een toon van ongeduld. Die kaper is immers onvindbaar! Nu eens duikt hij hier, dan weer daar op — hij moet wel over een bijzondere snelheid beschikken, waarnaast die van onze torpedojagers in het niet zinkt!

Raffles bleef nog even zwijgen en zeide toen, vastberaden het hoofd opheffend:

— Wat dan onmogelijk is voor onze Regeering — dat wil ik beproeven!

Maar Brand haalde de schouders op en zeide:

— Je weet, hoeveel bewondering ik voor je koester, — voor jou en voor de middelen, die je ten dienste staan! Maar ditmaal zou je strijden tegen een overmacht, die niet is te verslaan! Zeker, je bezit een zeer snelle duikboot

— maar zoo snel als dat drommelsche schip is zij toch niet!

— Dat geef ik toe — maar ik bezit een voertuig, dat tientallen malen sneller is!

— Je bedoelt je vliegmaschine!

— Ja, de „Sperwer”, die ons al zoo menigmaal de grootste diensten heeft bewezen!

— Maar je kunt toch den aardbol niet naar dat schip afzoeken, alsof onze planeet niet groter is dan Londen?

— Dat zou dwaasheid zijn! Maar ik kan wel het eerste het beste bericht omtrent de plek, waar dat grijze monster voor het laatst gezien is, afwachten en dan onmiddellijk daarheen vertrekken! Wel zal ik mij dan voor een groot gedeelte moeten toevertrouwen aan de grillen van het toeval, maar een anderen weg zie ik niet!

— En als je dat schip ontdekt — wat zou je dan nog kunnen aanvragen?

— Laat ik het maar eerst ontdekken — de rest volgt vanzelf!

Maar de metgezel van den gentleman-inbreker, die hem meestentijds op zijn gevaarvolle tochten had vergezeld en wist, waartoe Raffles in staat was, scheen nog niet overtuigd te zijn.

Hij schudde langzaam een paar malen het hoofd, zoog met ingetrokken wangen den rook uit zijn sigaret, blies ze vervolgens op, tot hij geleek op een van de bazuin-engeltjes, die aan de lambriseering boven de deur waren aangebracht, en hernam:

— Ik kan mij niet voorstellen, Edward, dat zulk een plan eenige kans van slagen zou kunnen hebben! Vergeet je dan heelemaal het kanon, dat zij aan boord hebben?

— Ik vergeet het niet, mijn waarde! Ik heb echter nergens kunnen lezen, dat dit kanon geschikt was voor den afweer van luchtschepen, van welken aard dan ook!

— Des te erger! Al hebben wij het niet gelezen — het is toch zeer wel mogelijk, dat het kanon geschikt is om te gebruiken tegen luchtschepen! En dan?

— En dan? Je denkt toch niet, mij in den hoek te hebben gedreven? Dan zorg ik eenvoudig buiten schot te blijven!

— Er zijn zeventig of tachtig goed gewapende mannen aan boord!

— Ik zal niet zoo dwaas zijn, Brand, om het tegen die overmacht met ons drieën op te nemen — want het spreekt vanzelf, dat wij James Henderson bij deze gelegenheid meenemen. Het is overigens zeer wel mogelijk, dat het niet eens tot een gevecht komt. Ik wil echter mijn nieuwsgierigheid bevredigen, die zich niet ongestraft laat prikkelen! Heb je nog meer aanmerkingen?

— Ik heb er nog bij dozijnen, maar ik zal mij er wel voor wachten ze te berde te brengen! antwoordde Brand meesmuilend. Waartoe ook? Het geeft immers toch niets — het is alles verloren moeite!

— Ik geloof, dat dit standpunt het beste is, dat je kunt innemen, waarde Brand! zeide Raffles glimlachend, met zijn hand op den schouder van zijn vriend. Van dit oogenblik af moet dus al onze aandacht gevestigd zijn op ons toestel voor draadlooze telegrafie, zoodat wij op het eerste bericht kunnen vertrekken. Ook moet er een auto klaar staan, om onmiddellijk naar Croydon te kunnen rijden. Ik geef toe, dat dit alles tijdverlies oplevert en ik zie verlangend uit naar het oogenblik, waarop wij ons nieuwe huis in de King Albert Lane kunnen betrekken met zijn reusachtigen tuin, waar wij onze kleine vliegmaschine gemakkelijk zullen kunnen verbergen, als maar eerst alle voorbereidende maatregelen zijn genomen.

— En geloof je werkelijk uit den tuin te kunnen starten? vroeg Brand met een onge-loovig gezicht.

— Met het grootste gemak! De tuin is ruim 100 meter in het vierkant, dat wil zeggen bijna een plantsoen; er is in het midden een groot grasveld — hij grenst met den achterkant aan een zeer groot plein en mijn „Sperwer” heeft aan een aanloop van 10 meters ruim genoeg, om zich van den grond los te maken.

— En dat alles zou onzichtbaar kunnen geschieden?

— Ik ben niet zoo dwaas dat te beweren! antwoordde Raffles schouderoplalend. Overdag is het natuurlijk onmogelijk. Alleen 's nachts kan het worden ondernomen en dan nog bij hooge uitzondering — als het niet anders kan. Het gezoem van de schroef zou ons natuurlijk spoedig verraden! Voor het overige moet ik je aandacht er op vestigen, dat reeds vrij veel jongelieden tegenwoordig een vliegmaschine houden, zooals vroeger een paard of een auto — en al brengen zij die dan nog niet in een stadstuin onder, zooals ik van plan ben, zoo is het ding toch wel degelijk in een betrekkelijk kleine garage op hun landgoed gestald! En mijn geestesoog ziet den tijd reeds, dat het op Zaterdagmiddag en Zondag even druk zal zijn in de lucht als op het strand van Brighton!

— Je voornemen staat dus vast?

— O ja! Je weet wel — als ik een plan maakt heb, dan deed ik het om het ten uitvoer te brengen — niet om er over te praten! Zullen wij naar huis gaan?

Zoo geschiedde en nauwelijks waren zij teruggekeerd in het kleine, oude heerenhuis aan de Cromwell Street, dat Raffles binnenkort zou

verlaten, ondanks de groote voordeelen, welke het huis hem had opgeleverd, of James, de chauffeur werd geroepen en vertoonde zich in de gedaante van een man van zes en een halven voet, gebouwd als een Hercules, met trouwe, blauwe oogen in zijn breed gelaat.

En het volgende korte gesprek ontspoon zich, als een bijna woordelijke herhaling van vroegere gesprekken, over een dergelijk onderwerp:

— Wij zullen spoedig op reis gaan, James! begon Raffles.

— Uitstekend, Mylord! Auto of trein?

— Geen van beiden, James!

— Motorboot — duikboot?

— Ook niet! De vliegmaschine wordt gebruikt!

— Goed, Mylord! Wanneer vertrekken wij?

— Dat hangt van de omstandigheden af — misschien morgen, misschien over een week — misschien later! Je moet je echter op alles voorbereid houden!

— Een verre reis, Mylord?

— Ook dat weet ik nog niet, James! Het kan evengoed naar de Balearen als naar de Zuidpool zijn...

— Uitstekend, Mylord! antwoordde Henderson onverstoortbaar.

Voor den braven kerel maakte het inderdaad niets uit, waarheen zijn meester dacht te gaan. Hij zou hem desnood gevolgd zijn naar de maan, of naar het binnenste der aarde.

Naar het doel vroeg hij ook nooit, want wat Lord William Aberdeen, alias Lord Lister, deed, dat was in zijn oogen goed gedaan.

En kalm vroeg hij nu alleen nog maar:

— Levensmiddelen en wapens, Mylord?

— Zooveel de machine kan dragen, James. Houd ook de auto klaar, om dadelijk naar het vliegveld van Croydon te kunnen gaan, op het eerste teeken!

En daarmee was het gesprek afgelopen en van den kant van James Henderson zou er zeker met geen woord meer op worden teruggekomen.

Er verliepen een paar dagen, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed, maar de spanning in geheel Engeland bleef bestaan.

Niemand wijdde meer eenige aandacht aan den wankelen toestand van het Kabinet, dat door de oppositie in groot gevaar was gebracht, niemand bekommerde zich iets om de verwikkelingen op het vasteland en zelfs het fillissement van een der grootste machinefabrieken van het Vereenigd Koninkrijk ging bijna onopgemerkt voorbij.

De aandacht van den „man in de straat” zoowel als van den politicus, van de diplomaten en van de militairen was alleen maar gevestigd op

dat zonderlinge, sombere vaartuig, dat met een sneltreinvaart over de golven der oceanen stooft en schrik en verderf rondstrooide, telkens als het een Engelsch schip ontmoette — want het was nu een uitgemaakte zaak, dat de bemanning van den Vliegende Hollander alle andere schepen met rust liet en het alleen op de door hen gehate Engelsche vlag voorzien had.

En eensklaps, juist toen de aandacht een weinig begon te luwen na al die spanning, kwam langs radiografischen weg een nieuw, zeer dreigend bericht binnen — de grijze kaper had een Engelsch vaartuig tot zinken gebracht, dat zich had trachten te verzetten, op ongeveer 75 graden westerlengte en 45 graden zuiderbreedte, dat wil zeggen in het zuiden van den Indischen Oceaan, op bijna 200 mijlen ten noorden van het eiland Kerguelen.

Het schip, de „St. Paul“, behoorde aan een maatschappij, welke een dienst onderhield van Kaapstad naar Tasmanië en verder naar Nelson, de hoofdstad van Nieuw-Zeeland.

Later bleek, dat het schip bewapend was geweest met een klein snelvuurkanon, hetwelk op de voorplecht verborgen was en waarmede de opvarenden getracht hadden een der sloepen in den grond te boren, die van den grijzen kaper waren afgestoken, om de zeeroovers over te brengen.

Dat was een noodlottig schot geworden, dat aan 70 mannen het leven had gekost...

Want nauwelijks was de eerste granaat afgevuurd, of het zware snelvuurkanon antwoordde; de granaat sloeg onder de waterlijn in den romp van het schip, ontplofte in het ruim, richtte een vreeselijke verwoesting aan en deed het ongelukkige vaartuig snel zinken.

De radiograaf van de „St. Paul“ had echter nog den tijd gehad het S.O.S.-sein te geven en een uur later kwamen er van verschillende richtingen twee Amerikaansche schepen op de plek des onheils, die nog slechts drie mannen konden redden, rondrijvende op wrakstukken en de uitputting nabij.

Zij deden het verhaal van den overval, van

den jammerlijken dood van meer dan 70 zee-lieden en het bericht werd onmiddellijk naar alle richtingen doorgeseind.

Een half uur later was het bekend in Adelaide zoowel als in Melbourne en onmiddellijk zonden de autoriteiten van de laatste stad een tweetal torpedojagers uit, die, zooals later zou blijken, ruim een week bleven zoeken, zonder het minste resultaat — het grijze schip was verdwenen, zoo spoorloos, alsof het door de golven verzvolgen was.

Maar ook van Kaapstad uit staken een paar Engelsche oorlogsschepen in zee en voeren in oostelijke richting, met geen gelukkiger uitslag. Ook zij keerden onverrichter zake terug.

Angst en ontzetting begonnen zich meester te maken van de Engelsche bevolking, toen het bericht van dit gruwelijk gebeuren te Londen bekend werd, nauwelijks drie uren nadat de „St. Paul“ tot zinken was gebracht.

En het bericht was nog geen vijf minuten geleden ontvangen door het radiografisch ontvangtoestel, hetwelk Raffles op het dak van zijn huis had opgesteld, of in razende vaart ijelde een kleine, maar zeer snelle auto, waarin Raffles, Brand en Henderson hadden plaats genomen, naar het ten zuiden van Londen gelegen vliegveld van Croydon.

Nog geen uur later stond de auto stil voor het groote hek, dat dadelijk door den portier geopend werd, reed verder naar de garage en werd daar gestald.

Zoo snel mogelijk werden wapens, kleeren, instrumenten en andere noodzakelijke dingen, zooals kaarten en verduurzaamde levensmiddelen, van de auto overgeladen in de vlieg-machine, die reeds naar buiten was gerold.

Het aluminium van den wondervogel, aan het vernuft van Raffles ontsproten, glansde zwakjes in het licht van de dalende zon, die spoedig achter de kim zou verdwijnen.

Het was bijna acht uur in den avond, toen alles gereed was en de vlieg-machine zich sierlijk in de donkerblauwe lucht verhief en pijlsnel uit het oog verdween, in oostelijke richting.

HOOFDSTUK III.

OP ZOEK NAAR DEN KAPER.

Wie per schip de plek had willen opzoeken, waar de moorddadige overval op de „St. Paul” had plaats gehad, zou een afstand van ongeveer 8300 mijlen moeten afleggen.

Er bestaat een geregelde scheepvaartlijn tusschen Southampton en Kaapstad en de vaartuigen van de White Star Line leggen den afstand van 5547 mijlen in omstreeks veertien dagen af.

Van Kaapstad tot Kerguelen zou nog een week geveerd hebben.

Maar Raffles bevond zich in veel gunstiger omstandigheden!

Ten eerste beschikte hij over een vliegmaschine, die, niet zooals de daarvoor speciaal gebouwde renmachines, slechts korten tijd een snelheid van ruim 500 kilometer in het uur kunnen volhouden, doch dagen en weken achtereen per uur niet minder dan 500 kilometers kon afleggen, en ten tweede kon hij den afstand in bijna rechte lijn afleggen en behoefde hij den grooten omweg om Afrika niet te maken.

In vogelvlucht gemeten, bedraagt de afstand van Londen tot het eiland Kerguelen iets meer dan 5000 kilometer. Dat wil zeggen, dat Raffles, als zich niets bijzonders voordeed, tien uur later op de plek zou kunnen zijn, waar de overval op de „St. Paul” had plaats gehad.

Dat hij dan het kaperschip, of wat het dan ook mocht zijn, op dezelfde plek zou aantreffen, was natuurlijk niet te voorzien. Maar zelfs het snelste vaartuig kon zich in veertien uren tijds niet zoover hebben verplaatst op den onmetelijken Indischen Oceaan en in elk geval bevonden de luchtschippers zich in de gunstige positie, dat zij van uit zeer groote hoogte duizenden vierkante kilometers van den Oceaan konden overzien.

En zelfs al was de kans heel wat kleiner geweest — Raffles zou haar toch niet hebben willen missen.

Hij zat achter de stuurinrichting en hield de oogen gevestigd op het compas, om nu en dan naar de kaart te kijken, die bevestigd was in een klein, met een glazen deksel beschermd kastje, waarin zij kon worden afgerold, naar mate de reis vorderde.

Want het was al volkomen duister, toen Raffles boven Frankrijk vloog, dat hij in schuine richting zou oversteken van Cherbourg naar Marseille.

De „Sperwer” had al spoedig haar maximum snelheid behaald en haar vaart door het lucht-ruim veroorzaakte een diepen, brommenden toon, die nog het meest gelek op het geluid, hetwelk een orgelpijp voortbrengt, wanneer de wind er door vaart en de organist een toets neerdrukt.

Men moest luid spreken, wilde men zich voor elkander verstaanbaar maken, ofschoon de elektrische machine, het geheim van Raffles en verborgen onder een stevig gesloten kap, oneindig veel minder leven maakte dan een door benzine gedreven explosiemotor.

James Henderson, voor wie soortgelijke reizen het bekoorlijke van het nieuwe reeds verloren hadden, bemoeide zich reeds spoedig met een zeer prozaische bezigheid — hij ging den avondmaaltijd bereiden in het kleine hokje achter in de kajuit, waar van iederen centimeter ruimte een nuttig gebruik was gemaakt en waar het zoo klein was, dat de reus er niet anders dan gebukt of geknield zijn werkzaamheden kon verrichten aan den electrischen snelkoker en het electrische fornuis.

En terwijl hij daar bezig was met zijn bouillonblokjes, zijn vleeschtabletten, zijn groenten en zijn geroosterd brood, nam Charles Brand naast Raffles plaats, die glimlachend op de kaart wees, om hem de plek aan te duiden, waar de vliegmaschine zich op dat oogenblik moest bevinden — Tunis!

In minder dan een uur tijd was Raffles over het Kanaal, Frankrijk in zijn geheele lengte en de Middellandsche Zee gevlogen.

En toch bemerkte men daarboven maar weinig van die snelheid als van een kanonskogel, daar alle punten van vergelijking ontbraken en men dezelfde gewaarwording zou hebben gehad, als de vliegmaschine door een wonderlijke macht onbewegelijk in de lucht hadde gehangen.

Alleen het razend snel rondwentelen van de

schroef, het gonzend geluid en het sidderen van de machine wezen op beweging.

Van de aarde was weinig te zien, want Raffles liet de machine op groote hoogte vliegen.

Wat er te zien was, dat waren de lichten van de groote steden, maar die hielden ook al spoedig op, na Tripoli, want toen vloog de vlieg-machine over de Lybische woestijn.

Maar Kartoem was weer helder verlicht, evenals Zanzibar, hetwelk om drie uur in den nacht bereikt werd — dat wil zeggen, volgens het horloge van Henderson, die er zich wel voor wachtte, er ooit met zijn vingers aan te komen, tot groot vermaak van Brand, die hem eens gevraagd had of hij meende, dat zijn horloge het beter wist dan de zon, waarop de reus met een volmondig en ernstig gemeend „ja” had geantwoord.

Maar men vloog langzaam het oosten tegevoet, al was de hoofdrichting dan ook zuid, en daarom werd het voor de luchtvaarders veel eerder dag dan dit in Londen het geval zou zijn geweest.

Pralend, schitterend kwam de zon op boven den oceaan en Brand slaakte een kreet van bewondering en vreugde bij het verrukkelijke schouwspel, dat zich aan zijn oogen voordeed, nadat hij ze had uitgewreven, want achtereenvolgens hadden de mannen eenige uren slaap genoten, nadat het avondmaal gebruikt was!

Want al had Raffles zijn vlieg-machine met opzet zoo klein mogelijk gemaakt, om haar des te beter te kunnen verbergen — in de kajuit was toch ruimte genoeg om er zich languit te kunnen uitstrekken op een rustbed, misschien minder zacht dan de breede bedden in het huis in de Cromwell Street, maar toch ruimschoots voldoende voor mannen, die niet verwend zijn en gehard door allerlei ontberingen.

De vlieg-machine vloog, juist toen Brand was wakker geworden, over Madagascar, het eeuwig groene eiland, gelegen tegenover het land Mozambique, Portugeesch Afrika op de Oostkust van dat wonderbaarlijke, nog steeds niet geheel doorvorschte, Zwarte Werelddeel.

Raffles had de vlieg-machine eenigszins laten dalen en het was dan ook onmogelijk, het verrukkelijke eiland, Fransch bezit, in zijn geheel te overzien.

Het vliegtuig bevond zich op ongeveer acht mijlen ten westen van de hoofdstad Antanarivo, verrukkelijk gelegen tegen de helling van een berg en waar, zooals Brand door den kijker duidelijk kon waarnemen, reeds een groote bedrijvigheid heerschte.

Kleine gedaanten in lange witte gewaden, met balen en korven op het hoofd, bewogen

zich haastig door de nauwe straten, op weg naar het marktplein.

Maar reeds stormde de vlieg-machine er voorbij en van het bekoorlijke schouwspel was weinige minuten later niets meer te zien.

Bergen wisselden af met dalen, een bruisende bergvloed stormde omlaag naar een groene vallei, heerlijke wouden van een tropische groeikracht vertoonden zich, en boven dat alles welfde zich een verrukkelijk blauwe hemel.

Hoe gaarne had Brand hier de reis voor eenige oogenblikken onderbroken, om uit te rusten in de schaduw van die eeuwenoude boomen.

Maar een blik op het strakke, ernstige gelaat van Raffles was voldoende, om hem alle illusies dienaangaande te ontnemen.

Deze had zich nu eenmaal in het hoofd gezet, om de vijanden van zijn natie te gaan bestraffen — en hij zou het ook doen en geen rust kennen, voor hij zijn plan volbracht had!

Brand keek nog eens met een weemoedigen blik om en begon toen zuchtend aan het ontbijt, hetwelk Henderson reeds had gereed gemaakt en dat bestond uit spiegeleieren, natuurlijk met de onvermijdelijke ham, een soort gort, een kop voortreffelijke thee en ten slotte een soort gebak, door Henderson kundig bereid uit grondstoffen, welke hij geheim hield, maar waarin Brand pindanoten als hoofdbestanddeel meende te herkennen.

Het smaakte voortreffelijk, maar hij verlangde toch naar den beganen grond om zijn beenen eens goed te kunnen uitstrekken en zijn longen met frissche lucht te kunnen vullen — want hoe goed de ventilatie ook werkte, de ruimte was en bleef toch zeer beperkt, waarin de drie mannen moesten ademen.

In oogverblindende pracht was de zon nu boven de kim gerezen en deed de golven van den oceaan schitteren als smaragd.

Raffles had Brand reeds een wenk gegeven en deze begreep de bedoeling zeer goed — hij moest goed uitzien!

Hij nam dan ook den kijker weer ter hand en bespiedde den oceaan.

Maar heinde en ver liet zich volstrekt niets zien op de uitgestrekte watervlakte.

De „Sperwer” bevond zich thans op eenige mijlen van de Zuid-Afrikaansche kust. Raffles wijzigde den koers een weinig en hield aan op de Crozet-eilanden, die aan Engeland toebehooren en die gelegen zijn op 45 graden zuiderbreedte en 45 graden westerlengte.

Een dertigtal mijlen ten noorden van die eilandengroep loopt de route van de schepen van den dienst tusschen Kaapstad en Melbourne — dezelfde route, welke de rampzalige

„St Paul” op haar laatsten tocht had gevolgd.

Hemelsbreed liggen de Crozet-eilanden en Kerguelen omstreeks 23 breedtegraden van elkander verwijderd.

En hier begon Raffles op zeer groote hoogte groote cirkels te beschrijven, want het stond bij hem vast, dat het grijze kaperschip op verschillende punten van den aardbodem schuilplaatsen moest hebben, waar het ongezien voor anker kon gaan.

Het was dus waarschijnlijk, het was zelfs zoo goed als zeker, dat de Vliegende Hollander telkens een schuilplaats zocht bij een of ander onbewoond eiland.

Hoe echter de voorraden opnieuw moesten worden aangevuld, zonder dat iemand het bemerkte, dat bleef vooralsnog een raadsel, ofschoon Raffles wel als zeker meende te kunnen aannemen, dat rebellen bij die ravitailleering de behulpzame hand boden — en waarschijnlijk wel Indische.

Inderdaad was het denkbaar, dat het „Schip der Wrake” des nachts op een afgesproken plek kwam, een paar mijlen buiten de kust en dat dan nieuwe voorraden aan boord werden gebracht door sloepen, kleine motorbooten en andere vaartuigen.

Maar hoe Brand ook tuurde — niets viel er te bespeuren.

In het zuiden lagen de Crozet-eilanden, meer dan 80 in getal, de grootsten nauwelijks eenige tientallen vierkante kilometers uitgestrekt.

Mooi waren zij allen, van een grilligen vorm, dicht begroeid en de grootsten waren bewoond, zooals duidelijk te zien viel uit de dunne rookpluimen, die op verschillende punten naar den hemel stegen.

Enkele prauwen en kleine visschersvaartuigen dreven op de golven rond, niet grooter dan stippen en dat was alles.

Toen het onderzoek hier volstrekt niets opleverde en daar Raffles ook wel begreep, dat de Vliegende Hollander zeker geen schuilplaats zou zoeken zoo dicht bij Engelsch bezit, vloog hij weer verder, in oostelijke richting.

De hoogte van de vliegmaschine was nooit minder dan 4000 meter, zoodat het bijna onmogelijk was, dat het gerucht van de schroef daar beneden kon worden gehoord, terwijl het zoo goed als uitgesloten zou zijn, dat men de vliegmaschine zelfs door een kijker zou kunnen zien.

Maar het grijze schip was eenige honderden malen grooter — en dat zou zeker niet zoo gemakkelijk aan de aandacht van Brand ontsnappen!

Het was ongeveer tien uur in den morgen en Raffles wilde zich juist gereed maken, op een

der onbewoonde eilanden van de Crozet-groep te dalen, toen Brand een luiden kreet slaakte en met uitgestrekte vinger naar beneden wees.

Door den kijker had hij een zonderling gevormd vaartuig opgemerkt van een grijze kleur, dat met groote snelheid over de golven stoomde en dat hij het eerst ontdekt had door de schitterend witte baan van het zog, die zich vele kilometers ver achter het schip uitstrekte.

— Daar is de kaper! schreeuwde hij.

Raffles nam den kijker zelf ter hand, tuurde naar beneden, knikte bevestigend en bracht de machine onmiddellijk nog wat hooger.

Henderson was op den kreet van Brand naderbij gekropen en vroeg nu nieuwsgierig:

— Zijn dat die leelijke moordenaars, mijnheer Brand?

— Ja, James, daar beneden, dat grijze schip!

— Ik zie in het geheel geen schoorsteen, mijnheer Brand!

— Misschien is het wel een motorschip, James!

— Welke richting volgt het?

— Ik zou zeggen, dat het recht op Kerguelen aanhoudt!

— Is dat bewoond?

— Zeker, het is een groot eiland en ik kan ook niet begrijpen, dat zij daar een toevlucht durven zoeken! Maar er liggen op de route nog andere, kleinere eilanden, en die zijn niet bewoond, naar ik meen!

— Ik geloof, dat ik er daar een zie, mijnheer Brand! riep Henderson uit, met half dichtgeknepen oogen voor zich uitturend.

— Je hebt goed gezien — daar in de verte — dat groene — dat is stellig een van die kleine eilanden, zooals men er in het zuiden van den Indischen Oceaan zooveel vindt.

Maar Henderson, die alweer naar het grijze schip keek, riep uit:

— Ik geloof, dat zij vaart minderen, mijnheer Brand!

Inderdaad teekende de witte schuimbaan zich niet meer zoo scherp af achter het schip, op welks dek zich geen levende ziel vertoonde en het scheen inderdaad vaart te minderen.

En bijna op hetzelfde oogenblik vertoonden zich eensklaps een paar zeer kleine gedaanten op het achterdek, een luik ging open en een kanon met een langen loop verrees, en die loop kwam bijna verticaal op staan...

Er schitterde een roode vlam en een paar seconden later schommelde de „Sperwer” als een schip op een wild bewogen zee... een granaat was op nauwelijks dertig meter afstand onder het toestel uiteengesprongen!

— Voor den duivel — zij hebben ons gezien! Zij schieten op ons! riep Henderson uit.

— Dat schijnt zoo! riep Raffles bedaard terug. Wij zullen nog wat hooger moeten gaan!

Binnen enkele tellen was de vliegmaschine een paar honderd meter gestegen en vloog onverbiddelijk in dezelfde richting als het grijze schip mede, terwijl de granaten nutteloos veronder de machine uiteenbarstten.

Daar beneden scheen men thans ook te hebben ingezien, dat dit kruit vermorsen was, want het kanon werd omlaag gedraaid, het stalen luik werd gesloten, de twee vreemde poppetjes verdwenen als bij tooverslag.

Een oogenblik keken Brand en Henderson aandachtig toe en toen schreeuwde de reus opgewonden:

— Voor den drommel — zij zinken!

— De uitdrukking is bijna juist, James — maar je deed beter, als je zeide dat zij zakken! riep Brand, van wien zich eveneens een zonderlinge opwinding had meester gemaakt.

— Maar dan is dat schip . . .

— Niet anders dan een reusachtige duikboot, James, vulde Brand den zin aan. Nu wordt het ook wat begrijpelijker, waarom men dat schip nimmer in een of andere haven ziet. Zie — nu is het bijna verdwenen — de masten van het draadlooze ontvangtoestel klappen neer — daar gaat de voorstevan het eerst . . . en nu is er al bijna niets meer van het heele schip te zien! Zag je het, Edward?

Raffles knikte bevestigend en zeide toen op ernstigen toon:

— Het wordt hoe langer hoe duidelijker, dat we hier met gevaarlijke tegenstanders te doen hebben, die over machtige middelen beschikken! Het is mij een raadsel, hoe zij er in geslaagd zijn, ongemerkt een duikboot van zulk een geweldigen omvang en snelheid te bouwen!

— Ik vermoed, dat zij den steun hebben gehad van een of anderen schatrijken Indischen vorst, een van die Nabobs, wier fortuin onuitputtelijk schijnt en die hun haat jegens ons slechts met moeite hebben weten te verbergen onder een uiterlijk van hooghartige onverschilligheid! gaf Brand te kennen. Er zijn vele van die Indische rijkaards, die op de kust van Bengalen eilanden bezitten, uitstekend geschikt om zulk werk te verrichten!

— Het is best mogelijk, dat je gelijk hebt, Brand! zeide Raffles nadenkend. Het werk zal misschien jaren geduurd hebben, maar voor een wraakzuchtig volk speelt tijd geen rol! Ik heb altijd vel geweten, dat wij in Engelsch-Indië slechts als overheerschers geduld werden en dat men in dat land alleen maar een gunstig oogenblik afwacht om tot openbaar verzet te komen. En de aanwezigheid van een groep van die onverzoenlijke Ieren maakt de zaak des te

ernstiger. Zij zullen wel in hoofdzaak aansprakelijk gesteld moeten worden voor den bouw van dien kaper — zooals bekend, bevinden zich onder hen veel intellectueelen — ingenieurs, technici en chemikers.

Ik ben er van overtuigd, dat op dit oogenblik nog slechts één enkel schip van dit soort bestaat — maar niemand kan zeggen, wanneer er andere gereed zullen zijn, die dan ook in bliksemsnelle vaart de zeeën zullen doorkruisen en ons onnoemelijke schade zullen berokkenen. Want tegen zulk een duikboot is weinig bestand, al ware het slechts, omdat zij veel sneller is dan onze snelste oorlogsschepen. Nu wordt het ook duidelijk, waarom men zoo zelden iemand op het lage dek van dat schip gezien heeft, nu wordt ook zijn languitgerekten vorm verklaard!

— Er is al niets meer te zien, Mylord! riep Henderson uit.

— Je hebt gelijk, James — de kaper is onder de golven verdwenen en men zou er nu even goed naar kunnen zoeken als naar een naald in een hooiberg.

— Hetgeen wil zeggen, dat wij rechtsomkeert maken en terug gaan? riep Brand op levendigen toon.

— Daarvan is geen sprake, Brand! antwoordde Raffles kalm. Wij blijven nog geruimen tijd hier kruisen, want eenmaal moet dat schip toch zeker weer boven water komen! Hoe geniaal het ook is bedacht — de manschappen hebben toch behoefte aan frissche lucht, daaraan valt nu eenmaal niet te ontkomen!

Brand wierp een zijdelingschen blik op het gelaat van Raffles, en wat hij daarop las, deed hem een diepen zucht slaken.

Want op dat krachtig geteekende gelaat stonden vastberadenheid en koppigheid gegrift, even duidelijk als in een boek.

Raffles zou den strijd niet zoo gemakkelijk opgeven en zeker niet, nu het scheen, alsof dat grijze kaperschip den spot met hem dreef en hem tartte!

Hij zou blijven rondcirkelen, tot de levensmiddelenvoorraad geheel was uitgeput, of tot dat de accumulatoren van zijn machine zoodanig waren uitgemergeld, dat zij zelfs geen speelgoedvliegtuig meer konden doen vliegen.

En dat kon nog weken duren, daarvan was Brand overtuigd.

Hij liet zich dan ook berustend achterovergliden en zette zich tot wachten.

En hij had zeer veel geduld nodig, want Raffles volbracht zijn plan en begon in zeer groote cirkels op een hoogte van meer dan duizend meter rond te vliegen, telkens een weinig dichter bij het kleine eiland, dat zij zooeven gezien hadden — en schijnbaar vast be-

sloten, de achtervolging niet op te geven, alvorens de uitputting van zijn accumulatoren hem waarschuwd, dat hij er goed aan zou doen, ten spoedigste het naastbijgelegen vliegveld op te zoeken — dat wil zeggen naar Johannesburg terug te keeren!

Zoo verliepen eenige uren, zonder dat er een enkel woord gesproken werd en de lunch was reeds gebruikt, toen Raffles een beweging van ongeduld maakte, die niet aan Brand ontging.

Deze boog zich voorover en schreeuwde dicht bij zijn oor:

— Wat is er? Geef je het op?

— Ik denk er niet aan!

— Waarom zet je dan zoo'n ontevreden gezicht?

— Doe ik dat? Nu, ik heb er ook reden toe! Er is ergens een gebrek in den motor — luister maar!

Brand luisterde aandachtig en zijn geoeffend

oor ving al spoedig een onregelmatig bijgeluid op, een zacht geknars, nu en dan afgewisseld met een scherp tikkend geluid.

Hij kroop hoofdschuddend een weinig naar voren en maakte de plaat los van de metalen kast, die de draaiende deelen van het mechaniek beschermde.

Hij schakelde een klein electrisch lampje in, hield het voor zich uit en keek aandachtig naar de glinsterende stangen, de kamwielen, de hefboomen, die met de regelmaat van een uurwerk heen en weer, omhoog en omlaag gingen.

En het duurde tamelijk lang, voor hij de oorzaak van het zonderlinge geluid gevonden had.

Het beteekende op zichzelf weinig, maar Brand was een kundig mecanicien en een te goed vlieger, om niet dadelijk te begrijpen, dat deze panne zoo spoedig mogelijk hersteld moest worden en dat dit slechts gedaan kon worden bij afgezetten motor — dat wil zeggen, nadat de „Sperwer” zou zijn geland.

HOOFDSTUK IV.

GEVANGEN.

Door de een of andere oorzaak was een kleine moer losgetrild, die mede moest zorgen, dat de spie van een der kamwielen op haar plaats bleef — de spie was losgeschoten en het kamwiel draaide bijna onophoudelijk los om de as — dol, zooals de vakterm luidt.

En dat kamwiel was volstrekt onontbeerlijk, want het regelde de smering, dat wil zeggen de oliepomp, die het razend snel ronddraaiende samenstel van wielen en stangen van olie moest

voorzien.

Het was duidelijk, dat de machine zoo onmogelijk nog een half uur zou kunnen loopen, op straffe van onherstelbaar onbruikbaar te worden, want de draaiende deelen zouden spoedig heet worden, de assen zouden niet meer in de metalen wielen passen en tenslotte zou alles onwrikbaar vastloopen en voorloopig niet meer in beweging zijn te krijgen.

Men zou verscheidene plekken met een hand-

pomp kunnen bereiken — maar op den duur zou dat toch niets uitwerken — de oliepomp moest tot iederen prijs hersteld worden.

Brand deelde haastig zijn bevindingen mede aan Raffles, wiens gelaat even betrok en die antwoordde:

— Dan moeten wij landen — die smering moet direct hersteld worden!

— Je praat er makkelijk over! Waar moet dat gebeuren? Er is hier geen land te be-
kennen!

— Toch wel! Wij zijn nauwelijks een kwartier verwijderd van het kleine eilandje, dat wij zooeven gezien hebben. Daar zal wel een plekje zijn om te kunnen landen en als alles goed gaat, kunnen wij een half uur later al weer opstijgen!

Maar alles zou niet goed gaan, dat werd maar al te spoedig duidelijk!

Want toen Brand eenige minuten later nog eens een blik wierp in de motorkast, zag hij nu en dan een klein wolkje opstijgen, dat een onaangename reuk verspreidde — dat was het onmiskenbaar bewijs, dat er reeds ergens draaiende deelen waren drooggelopen en dat nu door de hitte, ontstaan door de wrijving, het laatste restje olie letterlijk in rook verdween.

Dat was zeer ernstig, want nu kon het niet lang meer duren, of het geheele mechaniek zou onbruikbaar worden, sterk uitzetten door de hitte en vastloopen!

Maar reeds cirkelde de vliegmaschine boven het kleine eiland, dat zoo op het oog ongeveer vijf kilometer lang en vier breed kon zijn en Raffles had de machine al tot op een hoogte van niet meer dan 500 meter laten dalen.

Hij zelf zag het gevaar heel goed in en zette den motor af.

Dadelijk hield het geraas van de schroef op — een zonderlinge gewaarwording, nadat de ooren bijna een etmaal lang gewend waren geweest aan dat geweld.

Het was een gevaarlijke onderneming, maar het moest — binnen enkele minuten zouden de kamraderen toch niet meer in elkander willen grijpen, de assen zouden niet meer in hun lagers kunnen draaien — en dan was je nog verder van huis, zooals James Henderson opmerkte.

En zoo, in zweefvlucht, met afgezetten motor, daalde Raffles naar de oppervlakte van het eiland en moest in die gevaarlijke positie nog zoeken naar een terrein, waar hij zonder al te groot gevaar kon landen.

Gelukkig was zijn toestel niet een van die race-machines, die uitsluitend op een bijzonder groote snelheid gebouwd zijn, met uiterst kleine draagvlakken en een zware machine — vliegtuigen, die, zooals men dat noemt, „aan den motor hangen” en welker piloot wel ver-

plicht is, met draaiende schroef te landen, daar zijn toestel als een baksteen uit de lucht zou vallen, wanneer hij daarboven reeds zijn motor zou afzetten.

Hij was in groote cirkels tot op honderd meter gedaald, voor hij iets vond, dat althans eenigermate bruikbaar scheen.

En die bruikbaarheid bleek naderhand nog maar zeer betrekkelijk, want toen de wielen van het onderstel eindelijk den grond raakten, stootten zij eenige meters verder tegen de wortels van een reeds lang geleden verganen boom, het toestel kreeg een hevigen schok, er kraakte iets en eindelijk stond de „Sperwer” stil, als een gewonde vogel.

Het was toen drie uur in den middag.

De drie mannen stapten onmiddellijk uit en allereerst gingen zij de aangerichte schade opnemen.

Het bleek, dat een van de dragers van het onderstel geknapt was en vervangen zou moeten worden.

Dat zou een werkje van omstreeks een uur zijn. Heel wat ernstiger was de schade, die aan den motor was aangericht.

Want inderdaad waren een paar assen door de hitte en het wringen zoodanig verbogen, dat zij onverwijld door andere moesten worden vervangen.

Nu was er wel een groote voorraad vervangingsdeelen in de gereedschapskist van het vliegtuig en de electromotor zou stellig door de drie mannen hersteld kunnen worden — maar dat werk zou zeker uren in beslag nemen.

Er was echter niets aan te doen — men moest zich in het onvermijdelijke schikken.

— En dat alles door een losgetrild moertje! riep Henderson woedend uit en hij wilde er een reeks Londensche vloeken aan toevoegen, toen hij den blik van Raffles opving, die het hem belette en hem een kleur deed krijgen als een jongen, die betrapt wordt op het uithalen van een vogelnestje. Het is mijn schuld, Mylord! voegde hij er berouwvol aan toe.

— Ik denk van niet, James! hernam Raffles bedaard. Ik ben er van overtuigd, dat je alle moeren goed hebt aangedraaid — maar zelfs het beste werktuig heeft soms van die wonderlijke nukken, waartegen wij niet zijn opgewassen. Daaronder behoort ook het lostrillen van moeren — de nachtmerrie van alle chauffeurs!

— Er zijn middelen tegen, Mylord — en die had ik moeten toepassen, hernam de reus koppig.

— Ik weet wat je bedoelt, James, maar in dit geval konden die middelen niet worden toegepast, daartoe zat de moer op een te lastige

plaats! Alles wel beschouwd zou het dus mijn schuld zijn! Maar laten wij er niet verder over praten. Laten wij liever direct aan het werk gaan — des te spoediger kunnen wij vertrekken.

— Naar Londen? vroeg Brand gretig.

— Naar Londen? Wie spreekt er van Londen? zei Raffles, terwijl hij Brand met zijn groote, grijze oogen strak aanzag. In Londen hebben we voorloopig nog niets te doen.

— Dat dacht ik — maar dan zal het verbeelding van mij geweest zijn! hernam Brand met een zwak glimlachje.

En hij maakte er zichzelf een verwijt van, dat hij het woord in den mond had genomen — hij had beter kunnen zwijgen!

Maar Henderson sprak zeker niet.

Hij was alweder in de vliegmaschine geklauterd, na zijn pels en zijn jas te hebben uitgetrokken en was reeds met opgestroopte mouwen bezig de verbogen assen te verwijderen en de warmgelopen metalen door andere te vervangen.

Het was een lastig werkje, dat de grootste nauwkeurigheid vereischte, maar het moest geschieden.

Brand had eens om zich heen gezien en vroeg nu:

— Zou dit eiland onbewoond zijn?

— Dat is het zeker! Het is zoo bitter klein, dat het nauwelijks ruimte zou bieden voor een honderdtal menschen, wanneer die tenminste van landbouw en veeveelt zouden moeten leven.

— Toch zou ik hier mijn zomerverblijf wel willen inrichten! Wat is het hier mooi!

En daarin had Charles Brand zeker gelijk, want de vliegmaschine was neergedaald te midden van een klein Paradijs.

Zij stond ongeveer in het midden van een soort grasvlakte, een weide, waardoor een smal stroompje zich een weg baande, niet veel meer dan een beek, nauwelijks drie meter breed, maar gevuld met het helderste water, dat men zich kan denken, zoo klaar, dat men de visschen over den zandigen bodem op een diepte van een paar meters zag voorbijschieten.

Die weide was omgeven door hooge en knoestige boomen, kurkeiken, oleanders en grillig gevormde baobabs of apenbroodboomen.

Tusschen die boomen waren struiken zichtbaar, vol gehangen met felkleurige bloemtrosren — bloedrood, roomgeel, hemelsblauw en paars, als van onze seringen.

In de lucht hing een geur van vanille en myrthe.

Waar de boomen niet al te dicht op elkaar stonden, kon men het begin waarnemen van de helling van een berg, of liever een kleine

reeks van heuvels, waarvan de top zich niet meer dan een zestigtal meters boven het oppervlak van de zee verhief.

En wat de geluiden betreft — zij behoorden bij dit aardsche paradijs!

In de verte klonk het ruischend geklater van een waterval, die zich van de heuvelhelling in een dalkom stortte en door den oorsprong vormde van het beekje, dat door het weiland stroomde; in de boomtoppen krieschten bontkleurige vogels, papegaaien en paradijsvogels en de wind deed zachtjes de bladeren ruischen.

Brand moest zich met geweld ontrukken aan den indruk, dien het schouwspel op hem maakte en hij ging Raffles helpen, die reeds een houten stijl uit den voorraad had gezocht, om daarmee den gebrokene te vervangen.

Zij werkten zwijgend en zoo haastig zij konden, want hoe eerder alles gereed was, hoe beter, ofschoon Raffles er toch niet aan dacht, bij avond weder op te stijgen.

Dat zou geen nut hebben, daar hij zelfs op geringe hoogte boven de zee toch niets van den duikboot-kaper zou kunnen bespeuren, waarvan de kapitein zeker niet zoo dom zou zijn, met lichten te varen.

Voor wilde dieren behoefde men zeker niet bevreesd te zijn, evenmin als voor slangen of voor menscheneters, en toch stond Raffles er op, dat het werk zoo spoedig mogelijk beëindigd werd, als het kon nog voor de duisternis geheel en al gevallen was.

Maar die wensch kon niet worden vervuld.

Hoezeer Henderson zich ook inspande — de aangerichte schade was te groot, dan dat zij in enkele uren kon zijn hersteld.

En ten slotte werd het zoo donker, dat hij wel verplicht was bij het licht van een paar ingeschakelde electriche lampen verder te werken.

Het geluid van zijn vijl was nu, buiten het gemurmur van den waterval in de verte, het eenige, dat de stilte verstoorde, daar de vogels zich reeds ter ruste hadden begeven.

De branding klonk zeer gedempt, want er stond bijna geen wind en de zee was rustig.

Eindelijk was het werk gereed en met een zucht van verlichting kon Henderson, na de machine even te hebben laten draaien, uitroepen:

— Hij doet het weer, Mylord! En ik geloof niet, dat die moer ons voor den tweeden keer in den steek zal laten!

— Des te beter, James! zeide Raffles glimlachend. Dan zullen wij nu maar eens denken aan het avondmaal en ons dan ter ruste begeven. Ga wat hout sprokkelen, daarginds in

het bosch, dan kunnen wij een vuur maken en daarop onzen maaltijd bereiden.

— Waarom niet met den electrischen oven? vroeg Brand.

— Omdat ik juist onder deze omstandigheden zoo zuinig mogelijk met mijn electriciteit wil omspringen! antwoordde Raffles bedaard. Als het niet noodig is — waarom zouden wij dan den kostelijken voorraad uitputten?

— Zal ik een geweer meenemen, Mylord?

— Je kunt het doen als je wilt, James — maar je revolver zal meer dan voldoende zijn en zelfs die zal je, denk ik, niet noodig hebben! Ik verzeker je, dat je hier hoegenaamd geen onaangename ontmoetingen te duchten zult hebben.

— Dan zal ik maar gaan, Mylord — over een half uur kan ik wel terug zijn. Maar het wordt al donker — het is misschien goed, als gij een van de kleinste electrische lampen laat branden!

— Een uitstekend denkbeeld, James! zeide Brand. Dat zal je tot lichtbaken dienen, evenals in het verhaal van Klein Duimpje! Jij bent alleen maar een beetje groter!

Henderson grinnikte eens, keek na, of zijn revolver geladen was, nam voor de veiligheid ook maar zijn geweer mee — misschien kon hij wel een vetten haas schieten, zoo bedacht hij — greep een eind touw, om er zijn takkebos mee te binden en richtte zijn schreden naar den zoom van het bosch.

Een oogenblik later was er niets meer van hem te zien of te hooren.

Raffles en Brand zaten eenige oogenblikken zwijgend bijeen en rookten hunne sigaretten.

Toen begon Brand:

— In ernst, Raffles — zouden wij de onderneming nu maar niet opgeven?

— Waarom, als ik vragen mag?

— Waarom? Omdat het gezond verstand het ons voorschrijft! antwoordde Brand op levendigen toon. Als de nacht er nu nog bij komt, heeft die duikboot zeker gelegenheid gehad om van het zuidelijk naar het noordelijk halfmond te gaan!

— Je overdrijft schromelijk!

— Laat ik overdrijven — maar in ieder geval kan zij een afstand van minstens duizend kilometers hebben afgelegd! En wil je soms een gebied gaan afzoeken met een straal van duizend kilometer? Je weet zelf, dat het onmogelijk is! En al was het dat niet — die schavuiten zouden eenvoudig weer onder water duiken, zoodra ze ons in het oog kregen! Zij zijn de sterksten — het helpt niets, of wij dat trachten te ontkennen!

— Misschien zijn zij op het oogenblik inder-

daad sterker — maar dat kunnen zij op den duur niet blijven! hernam Raffles kortaf. Een duikboot van die grootte heeft haar kwetsbare plekken — en daarvan wil ik gebruik maken. Wanneer zij een schip wil aanvallen, moet zij aan de oppervlakte komen en er bestaat toch nog altijd zoiets als draadlooze telegrafie! De „Sperwer” is er mee uitgerust en wanneer wij hier in de buurt blijven, kan het niet anders, of vroeg of laat verklikt de radiograaf ons de plek, waar de Vliegende Hollander voor het laatst gezien is! Neen, Brand — ik denk er niet aan, de zaak zoo spoedig op te geven! Mijn vliegmaschine kan nog zeker drie weken gebruikt worden, zonder dat de accumulatoren moeten bijgeladen worden en al zou ik drie weken in de lucht moeten blijven — ik wil mij niet door die moordenaars — want dat zijn zij — voor den gek laten houden! Daar blijft het bij.

Brand schudde het hoofd en hernam na eenigen tijd:

— En ik blijf er bij, dat een vliegmaschine geen geschikt wapen is om een duikboot van die grootte te bestrijden!

— Zoolang zij ongewapend is niet — zeker.

— Wat? riep Brand uit. Je kunt toch geen bommen op die duikboot laten vallen?

— En waarom niet? riep Raffles op een toon van woeste drift, die zijn grijze oogen deed schitteren. Waarom zou men dat geboefte niet mogen verdelen? Want zoo beschouw ik die menschen! Zij vallen ongewapende, onschuldige lieden aan, alleen omdat het Engelschen zijn, als zij zich wagen te verzetten, worden zij meedoogenloos vermoord! En daartegen zou men geen strijd mogen voeren, met alle mogelijke middelen? Wat denk je, dat de Engelsche marine zou doen, als zij nauwkeurig de plek wist, waar de kaper zich bevindt en in staat was om er een paar snelle torpedootjagers heen te zenden? Denk je soms, dat ze zou aarzelen, om dat moordenaarsschip met een paar goed gemikte schoten in den grond te boren?

— Daarvoor is zij oorlogsmarine! hernam Brand zacht.

— Maar als zij nu toevallig machteloos is? Als zij zelve niet kan handelen? Zou ik het dan niet in haar plaats mogen doen? 75 slachtoffers zijn reeds jammerlijk verdronken, na verraderlijk overvallen te zijn! Daaronder waren vrouwen en kinderen, zooals we later hebben vernomen. En die zouden we niet mogen wreken? Wij zouden moeten toestaan, dat die rebellen ieder Engelsch schip naar den kelder zonden, na het te hebben leeggeplunderd? Ik denk er niet aan! Stil — wat was dat?

Raffles hief luisterend het hoofd op en zijn

oogen tuurden scherp in de snel vallende duisternis.

Een weinig achter hen gloeide eenzaam het door een net van staaldraad beschermde elektrische handlampje, dat aan de vliegmaschine was bevestigd.

De beide mannen lagen languit in het hooge gras en alles om hen heen was stil.

— Wat is er? vroeg Brand.

— Niets — ik meende, dat ik op een dooden tak hoorde trappen — het is misschien een klein aardvarken, dat zich een weinig verlaat heeft! Ik denk ..

Maar voorloopig zou Brand niet te hooren krijgen, wat Raffles dacht, want eensklaps doken er uit de duisternis een half dozijn gedaanten op, die van den kant van den woudzoom waren komen opdagen, zonder dat de beide mannen iets hadden gezien of gehoord!

Met een onderdrukten kreet grepen Brand en Raffles naar hun wapens, maar zij waren reeds te laat.

Als een stortvloed wierpen zich bijna een dozijn mannen op hen en hoe krachtig zij ook waren — tegen die overmacht waren zij niet opgewassen.

Brand had nog zijn revolver weten te trekken, maar het wapen werd hem uit de handen geslagen, voor hij zelfs den trekker had kunnen overhalen.

Raffles had drie van zijn tegenstanders kunnen neerslaan, maar zij waren spoedig weer op de been, hingen hem als klitten op het lijf, drukten hem door hun gewicht tegen den grond en wisten hem eindelijk te overmeesteren.

De strijd was spoedig beslist.

Er was zwijgend en verwoed gevochten, maar voor hij gebonden werd, had Brand een luiden kreet geslaakt, een kreet van woede en pijn, want een van de aanranders rukte hem in de worsteling bijna een oor van het hoofd.

De beide vrienden werden stevig gebonden, hun armen werden op hun rug bevestigd zij werden overeind gerukt en tot dichtbij de kleine elektrische lamp gebracht, die tot sein voor Henderson moest dienen.

Dicht daarbij stond een lang, mager man, met een gelaat als van een havik, een dunnen, krommen neus en zwarte oogen, die te dicht bij elkander stonden en het vogelachtige karakter aan zijn gelaat gaven, onbewegelijk, met de armen over elkander gekruist.

Hij droeg een soort uniform van grijs linnen en om den opstaanden kraag was een dunne, roode bies bevestigd — hij bekleedde dus een of anderen rang bij de rebellen.

Hij keek eerst Raffles, daarna Brand doordringend aan en zeide toen in het Engelsch:

— Wie zijt gij?

— Reizigers! antwoordde Raffles kortaf. Met welk recht hebt gij ons overvallen en gekneveld?

— Met het recht van den sterkste! antwoordde de ander en hij grijnslachte, zoodat even zijn groote, gele tanden zichtbaar werden. — Welke landaard?

— Wij zijn Engelschen! antwoordde Raffles.

— Wat hebt gij hier te doen? Waarom zijt gij hier geland?

— Omdat ik moest! Mijn machine kreeg onderweg een panne — daarom moesten wij landen!

— Gij hebt ons bespied, gij honden! barstte de man met het vogelgezicht eensklaps woedend los en zijn gelaat vertrok zich krampachtig. Durft gij het ontkennen? Wij hebben op u geschoten! Het is dezelfde machine!

— Ik denk er niet aan om het te ontkennen — en ik ben voornemens, u aan te klagen, omdat gij het gewaagd hebt, op een Engelsch vliegtuig te vuren.

De man liet een schel lachje hooren en riep hoonend:

— Zoo-zoo! Wilt gij ons voor een rechter dagen? Geloofst gij, dat gij daar de gelegenheid nog voor zult krijgen?

Hij kwam een stap op Raffles toe, keek hem met oogen vol haat aan en zeide sissend:

— Gij hebt ons willen achtervolgen! Gij hebt ons bespied! Maar ik zweer u, dat gij niet in de gelegenheid zult worden gesteld om ons aan te klagen! Voorwaarts, mannen — brengt de beide gevangenen naar den Meester! Hun lot is niet twijfelachtig, maar ik wil niets doen op eigen gezag!

Raffles en Brand dachten er niet aan, zich te verzetten.

Zij wisselden op gedempten toon eenige woorden in een taal, die alleen voor henzelfen begrijpelijk was en lieten zich daarna rustig wegvoeren.

En toen zij nog eens omkeken, zagen zij, hoe eenige mannen achterbleven en de elektrische lamp gedoofd werd.

De rebellen — want zij behoefden er natuurlijk niet aan te twifelen, of de mannen, die hen hadden overvallen, waren dezelfde als de opvarenden van de Vliegende Hollander — schenen op dit eiland goed thuis te zijn, want ondanks de duisternis, die nu volkomen was, aarzelden zij niet, maar namen de gevangenen in hun midden, staken het weiland over en drongen door in het bosch, dat zich op de westelijke helft van het eiland verhief.

Raffles en Brand werden ieder door twee krachtige mannen vastgehouden, terwijl een

derde achter hen ging, wiens revolver zij telkens op onaangename wijze tegen hun ribben voelden stooten.

Zij begrepen zeer wel, dat het dwaasheid, ja zelfmoord zou zijn, om te willen trachten, onder deze omstandigheden te ontvluchten.

Een enkele beweging zou voldoende zijn om de revolvers te laten afgaan — en daarom schikten zij zich voorloopig in hun lot en liepen rustig voort, wat niet zoo gemakkelijk was, want telkens stootten hun voeten op pijnlijke wijze tegen boomwortels, die boven den grond uitrezen.

De rebellen schenen een soort gebaand pad te volgen; na ongeveer twintig minuten loopens weken de boomen verder uiteen en plotseling

lag daar de zee voor hen, kenbaar aan den witten rand schuim van de branding.

Op hetzelfde oogenblik kwam de maan achter de wolken te voorschijn en haar licht was voldoende, om de dingen tamelijk duidelijk te kunnen onderscheiden.

De gevangenen stonden aan den oever van een soort diepe baai of inham en in het midden daarvan, op ongeveer een kabellengte van den oever, lag de grijze duikboot voor anker, onbewegeijk, als een slapende bruinvisch.

Vlak bij den oever lag een groote sloep, plaats biedend voor omstreeks twintig personen en die door een benzinemotor in beweging kon worden gebracht.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK V.

AAN BOORD VAN DE „NEMESIS”.

Raffles en Brand voelden zich naar de sloep duwen en werden gedwongen er in te stappen.

De man met het haviksgezicht nam achterin plaats, de anderen drongen om de gevangenen samen, de stuurman haalde een kleinen hefboom over, nadat de sloep van het strand was afgeduwd, de kleine schroef draaide snel rond en de sloep zette koers naar de geheimzinnige boot.

En terwijl het kleine vaartuig er dicht langs gleed, konden Raffles en Brand op den voorsteven, met zwarte letters op een rood veld, den naam van het zonderlinge schip lezen — „Nemesis” luidde die naam.

Men scheen de sloep te hebben verwacht en

de man, die bij den kleinen valreep stond, het geweer aan den voet, de revolver op den heup, leek ook niet bijzonder verwonderd te zijn bij het zien van de beide gevangenen.

Hij hief een lantaarn in de hoogte en er vertoonde zich een leelijke grijns op zijn breed gelaat, terwijl hij zeide:

— Weest welkom, heeren! Ik geloof, dat ge met ongeduld verwacht wordt! Is dat alles, wat je meebrengt, Flenn?

De vraag was gericht tot den man met het vogelgelaat, die brommend antwoordde:

— Hoe kan ik er mee meebrengen, als er niet meer zijn? Het is voorloopig genoeg, zou ik zeggen! Als er nog meer zijn, zullen die be-

hoorlijk in ontvangst worden genomen! Ik geloof, dat er nog een derde man is, maar die zal ons evenmin ontloopen!

— Wie weet! zeide Brand zachtjes voor zich heen en op het gelaat van Raffles vertoonde zich een flauwe glimlach.

Zij moesten geholpen worden bij het beklimmen van den valreep, daar zij zich met hun gebonden handen nergens aan konden vasthouden.

En nu stonden zij op het voordek van de machtige duikboot en werden naar een openstaand luik geleid, terwijl een zestal mannen achterbleef om de sloep aan de korte davits op te hijschen en vervolgens weg te bergen in een soort stalen kist, die hermetisch kon worden afgesloten, zoodat er bij het duiken geen water in kon binnendringen.

Aan beide zijden van het schip en met den bovenkant ter hoogte van het dek, bevond zich een viertal van deze kisten, zoodat de duikboot acht sloepen kon meevoeren.

Maar overigens was het dek zoo glad als de vloer van een balzaal, bijna zonder eenige verhooging, behalve den rand van het ronde luik, die een weinig opstak en dat zelfs bolvormig was, om des te beter weerstand te kunnen bieden aan den druk van het water en alleen staken er de standaards van de reeling, de beide masten voor de draadlooze telegrafie en de davits van de sloepen bovenuit.

Het dek was van staal en gekarteld, zoodat de voet er beter houvast op had.

Snel werden de beide gevangenen naar het luik gevoerd en hier werden zij gedwongen een stalen trap af te dalen, die naar een tamelijk helder verlichte ruimte bleek te voeren, aan weerszijden waarvan zonderlinge, blijkbaar zeer krachtige machines waren opgesteld.

Maar voor hij met het hoofd onder de oppervlakte van het dek verdween, had Raffles zijn oogen goed den kost gegeven.

Hij schatte de lengte van het dek op zeker 100 meters, de breedte op iets meer dan acht — en aan dien uitgerekten vorm was zeker voor een groot deel de enorme snelheid van het schip toe te schrijven.

Op dit oogenblik bevond het dek zich hoogstens twee meter boven de oppervlakte van de golven. Raffles en Brand werden vlug door de machineruimte gevoerd, zoodat zij weinig gelegenheid kregen bijzonderheden op te merken en vervolgens door een smalle gang, die verlicht werd door een paar elektrische lampen, welke aan de zoldering waren bevestigd.

Bijna aan het einde van die gang stond de troep stil voor een deur, waarop Flenn klopte.

Een diepe mannenstem daarbinnen riep iets.

Flenn opende de deur en Raffles en Brand werden naar binnen geduwd en bevonden zich in een vrij groot vertrek, wanneer men de afmetingen van het vaartuig in aanmerking nam.

Het was met mahoniehout beschoten, op den vloer lag een dik kleed, er hingen eenige zeer goede schilderijen en de meubelen waren zeer fraai en kostbaar.

Er bevonden zich zeven personen in het vertrek, op het eerste gezicht allen mannen.

Maar een daarvan trok dadelijk de aandacht van Raffles, door zijn schoon uiterlijk, het dikke, weelderige haar en de groote, schitterende, zwarte oogen.

En toen hij wat nauwkeuriger toezag, begreep hij, dat dit de vrouw moest zijn, het jonge meisje, waarvan sommige overlevenden van de overvallen der zeeschuimers hadden gewaagd.

Zij stond voor een fraaie ebbenhouten tafel, waarop een zeekaart lag uitgespreid, naast een man met een grijzen puntbaard, op wien zij zoo zeer geleeke, dat men haar dadelijk als zijn dochter herkende en keek Raffles en Brand beurtelings scherp aan, met op elkander geknepen lippen en een rimpel tusschen de wenkbrauwen.

Die beiden waren de eenigen die stonden — de andere mannen waren allen achter of terzijde van de tafel gezeten.

De man met den grijzen baard droeg een breede roode bies om den opstaanden kraag van zijn uniform en om den mouw en was daardoor aanstonds te herkennen als een meerdere — misschien wel als de aanvoerder van den geheelen troep.

Van de vijf mannen, die aan de tafel waren gezeten, hadden er vier die eigenaardige, lichtbruine gelaatskleur, welke eigen is aan de hoogere standen in Engelsch-Indië.

Allen keken zwijgend en met duistere blikken naar de beide gevangenen, die zoeven waren binnengeleid en eenigen tijd nam men elkander van weerszijden aandachtig op.

Toen zeide de man met den grijzen baard, met een bevelend gebaar tot Flenn:

— De anderen kunnen heengaan — gij blijft om verslag uit te brengen. Waar is de derde man?

— Ik heb vier mannen achtergelaten om hem te vangen, kapitein Murphy! Ik wilde echter geen tijd verliezen en heb u vast deze beide mannen gebracht.

— Het is goed. Boden zij tegenstand?

— Een paar onzer zijn tamelijk toegetakeld! antwoordde Flenn, met een blik van haat op de beide gevangenen.

— Laat de anderen nu heengaan.

De mannen, die Raffles en Brand gevangen

hadden genomen, verwijderden zich nu allen en de deur werd gesloten.

Murphy, na den twee mannen nog een donkeren blik te hebben toegeworpen, liep langzaam om de tafel heen en nam er toen achter plaats, te midden van de vijf personen, die daar reeds zaten.

Het jonge meisje, zonder Raffles uit het oog te verliezen, was een weinig terzijde getreden en stak nu met een onverschillig gebaar een sigaret aan.

Zij leunde gracieus tegen een rijkbeladen buffet, waarop vruchten in kristallen schalen, wijnflesschen en een koude pastei stonden en Raffles moest ondanks zichzelf haar ranke, sierlijke figuur bewonderen, die zelfs in deze onooglijke uniform niets van haar gratie had verloren.

Hoe mooi moest dit meisje zijn, in een avondcostuum gekleed!

Maar Raffles kreeg al te spoedig gelegenheid aan geheel andere dingen te denken!

Murphy had Raffles een tijdlang van onder zijn gefronste wenkbrauwen aangekeken en begon nu:

— Waarom zijt gij hier?

— Die vraag is tamelijk naief! Ik ben hier, omdat men mij met geweld hierheen heeft gebracht! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Ik zou u aanraden, dien toon te laten varen! hernam Murphy met stemverheffing en een dreigenden klank in zijn stem. Gij begrijpt zeer wel mijn bedoeling. Ik wil weten, wat gij hier op dit eiland zijt komen doen!

— Ik kwam er waarlijk niet met opzet, mijnheer! antwoordde Raffles hoffelijk. Een gebrek aan mijn vliegtuigmotor dwong mij wel, hier een landingsplaats te zoeken.

— Wilt gij mij eens zeggen, hoe het mogelijk is, dat een vlieger zich zoover van de kust van Zuid-Afrika, zoowel als van Australië, heeft durven wagen? Weet gij wel, dat gij u hier op ruim 2700 mijlen van Kaapstad zoowel als van Melbourne bevindt?

— Dat weet ik!

— Gij hebt dus wel een zeer snelle vlieg-machine?

— Zeer snel!

— Met welk doel bevindt gij u in deze streken van den Indischen Oceaan?

— Natuurlijk om ons te bespieden! riep het meisje plotseling op heftigen toon, terwijl haar zwarte oogen fonkelden.

Haar stem had een schellen klank en blijkbaar werd zij door woede en drift beheerscht.

— Stil, Olivia! beval Murphy kortaf. Spreek als het je gevraagd wordt, niet eerder!

Het meisje maakte een gebaar van woede en

deed toen schouderophalend een trekje aan haar sigaret.

Murphy wendde zich weder tot Raffles en vervolgde:

— Is het waar, wat mijn dochter daar zegt? Kwaamt gij hier om ons te bespieden?

— En om u te bestrijden! antwoordde Raffles kalm.

De vijf mannen lieten een dreigend gemompel hooren, maar Murphy behoefde slechts even zijn stem te verheffen, om tot stilte te manen.

Zijn donkere oogen keken Raffles en daarna Brand onderzoekend en duister aan, toen hij hernam:

— Dat bekent gij dus?

— Ik beken het, omdat het moeilijk te ontkennen valt! antwoordde Raffles rustig. Ik heb u willen bestrijden, omdat ik u beschouw als een groot kwaad voor mijn land. Gij zijt geen eerlijke vijand — gij zijt sluipmoordenaars! Ge tracht opstand te verwekken, onzen handel te fnuiken, ons ter zee nadeel te berokkenen — onverschillig, of het leven van onschuldigen er mee gemoeid is!

— Vader! Laat gij toe, dat hij zoiets zegt? riep Olivia uit, terwijl zij een stap naar voren deed en haar geheele lichaam beefde van drift.

— Die Engelschman zal niet lang meer in de gelegenheid zijn om iets te zeggen, Olivia! antwoordde Murphy met veelbeteekenenden nadruk, terwijl er een harde trek om zijn mond verscheen.

Hij was half van zijn zetel opgerezen en beet Raffles toe:

— Durft gij van sluipmoord spreken? Kent gij een ander middel? Gij vervloekte Engelschen! Gij hebt ons onderdrukt, ons overwonnen, ons onze rechten ontnomen, ons gekwetst in 't hoogste wat wij bezaten — onze onafhankelijkheid — onze nationaliteit!

— Wij hebben u een goede regeering, bescherming en voorspoed gegeven! riep Brand nu uit, wiens gelaat wit van woede was geworden.

— Wij willen die niet — wij willen vrijheid! riep Murphy op woesten toon. Algeheele vrijheid! Wij willen niet langer aan u samengekoppeld worden als vazallen!

— Indië waarschijnlijk voor de Indiërs? zeide Raffles sarcastisch. Goed, ik persoonlijk heb er niets op tegen — mits gij met eerlijke middelen strijdt! Maar iedere gentleman moet deze laffe sluipmoorden afkeuren, die gelijkwaardig zijn met de afschuwelijke moorden welke uw partijgenooten in Ierland eertijds hebben begaan op die ongelukkige Engelsche officieren. En het verbaast mij, een vrouw, en nog wel een jonge vrouw, te zien deelnemen aan dergelijke bar-

baarsche, door niets te rechtvaardigen ondernemingen!

Onder het spreken had Raffles langzaam zijn gelaat naar Olivia Murphy gewend en hij keek haar onverschrokken aan.

Zij sprong op als een getergde leeuw, plaatste zich vlak voor hem en het scheen alsof zij hem in 't gelaat wilde spuwen, wit van woede, maar Raffles bleef haar kalm met zijn doordringende grijze oogen vlak in het opgewonden gelaat zien en zij trad een stap terug en zeide op minachtenden toon:

— Waarom zou ik mij driftig maken? Gij zijt een Brit — een ellendige Engelschman — gij begrijpt niets van onze idealen, gij en uw soortgenooten dragen schuld aan onze onderdrukking en wij hebben gezworen ons te wreken. Gij zult er voor boeten.

— Onze vrouwen en kinderen ook?

— Allen! Allen zult gij boeten! riep het jonge meisje op heeschen toon. Eeuwen hebt gij ons geknecht en onderdrukt — nu wordt het onze beurt — en onze wraak zal verschrikkelijk zijn — reken daarop!

— Maar ge wreekt u op onschuldigen! hernam Raffles bedaard.

— Oog om oog — tand om tand!

— Die vrouwen en kleine kinderen hebben u toch niets gedaan!

— Het doet er niet toe — zij moeten dan maar lijden voor wat hunne mannen, vaders en voorgeslacht wel deden!

— En denkt gij daarin te zullen slagen?

— Ja, dat denken wij, daar zijn wij haast zeker van!

— Stil nu, Olivia — laat mij spreken! beval haar vader op strengen toon. Ga terzijde!

Het meisje deed onwillig een paar stappen terug en Murphy hernam:

— Wie zijt gij, vreemdelingen — hoe is uw naam?

— Ik ben John Raffles! antwoordde Raffles eenvoudig. Deze man is mijn vriend — zijn naam doet er verder niet toe.

Op aller gezicht was verbazing, ontsteltenis en nieuwsgierigheid te lezen — uitdrukkingen die daarna plaats maakten voor ongeloof en ten slotte voor toorn.

Raffles keek hen glimlachend aan en zeide, toen niemand dadelijk iets antwoordde:

— Gij gelooft mij toch wel? Ik spreek de waarheid! Ik heb voor het oogenblik volstrekt geen reden om haar niet te spreken! Ik ben de langgezochte gentleman-inbreker en Scotland Yard zal u 2000 pond sterling uitbetalen, als gij mij aan haar overlevert!

— Voor geen 20.000! Wij hebben andere plannen met u! riep Olivia op woesten toon.

— Nu begrijp ik ook, hoe het mogelijk is, dat gij met een vliegmaschine hierheen zijt gekomen! hernam Murphy, terwijl hij Raffles strak aanzag. Ik heb veel van u gehoord. Gij alleen zijt de man, die zulk een vliegmaschine bezit en die zoo stoutmoedig is, er een dergelijk gebruik van te maken!

— Zeker — hij is een held! riep het meisje sarcastisch. Richt op het eiland een standbeeld voor hem op, vader! Benoem hem tot eereid van onze organisatie!

— Zwijg, Olivia! beval haar vader op heftigen toon. Geen spot op dit oogenblik. Wie die man ook moge zijn — hij is onze vijand! Nietwaar — dat zijt gij toch? zoo wendde hij zich plotseling tot Raffles.

Raffles wierp hem een kouden blik toe en antwoordde met volkomen rustige stem:

— Als ik er op dit oogenblik de gelegenheid toe had, zou ik geen seconde aarzelen, dit schip op te blazen, al zou ik zelf mee de lucht ingaan! Gij zijt een gevaar voor mijn land en al ben ik maar John Raffles — ik heb mijn land lief — even lief als gij 't uwe — en zal het tegen iedereen aanval trachten te verdedigen.

— Gij hoort het, vader, gij hoort het! De kogel voor dien vervloekten Brit! kreet Olivia en haar stem had nu een gillenden klank.

— Wil je nu eindelijk zwijgen? schreeuwde Murphy, met een daverenden vuistslag op de tafel. Waarlijk, ik zou het mij bijna beklagen, dat ik er ooit in heb toegestemd, je mede te nemen! De discipline van mijn mannen verzwakt — de hemel weet, welk een invloed jij op hen uitoefent! Je onbekookte drift en je bemoeizucht hebben mij al heel wat last berokkend! En zwijg nu, of verlaat anders hier de kamer!

— Ik ben geen klein kind meer! pruttelde Olivia en nu geleek zij werkelijk veel op een klein meisje, dat beknord is wegens snoepen uit de provisiekast — en Raffles moest erkennen, dat zij zeer mooi was met haar bleek gezicht, waarin de zwarte oogen fonkelden, oogen als een Venetiaansche nacht, het fijne neusje met de trillende vleugels, het blanke voorhoofd, de ronde kin en de wonderlijk schoone wenkbrauwen, die wel door een kunstenaars-hand gepenseeld leken te zijn.

Haar lippen waren vol en rood, heur haar was van het diepste, glanzendste zwart, dat hij ooit gezien had.

En toch — welk een verbittering in dat meisjeshart, welk een ontembare wraakzucht, welk een haat en bloeddorst!

Kon het zijn, dat het bestuur der Engelschen nu nog, bijna vier eeuwen na de onderwerping

van hun land, dusdanige gevoelens wakker maakte in het hart van een vrouw?

Maar Raffles dacht hier niet lang over na.

Ieder volk had het recht om voor zijn vrijheid te strijden — zelfs na eeuwen.

Maar dit — dit overvallen van weerloozen stuitte hem tegen de borst, riep al zijn ridderlijke gevoelens wakker tegen deze lieden, die in open zee schepen naar den kelder zonden, alleen omdat er Engelschen aan boord waren, na ze te hebben uitgeplunderd, onverschillig of er vrouwen en kinderen bij waren.

Hij richtte zich trotsch op, keek Murphy recht in het gelaat en vroeg:

— Wat zijt gij voornemens met ons te doen?

— Die vraag is tamelijk overbodig! antwoordde Murphy koeltjes. Gij hebt u zelf tot onzen vijand verklaard. Wij hebben gezworen iederen Engelschman te dooden, die ons in den weg loopt. En dit is nog maar het begin, dat verzekert ik u! Later, misschien reeds over een jaar, zullen er meer van deze schepen zijn, en dan wee u! Wij kennen geen erbarmen. Bovendien zijt gij te gevaarlijk voor ons! Als gij uw vliegmaschine kunt herstellen — zoudt gij eenvoudig vertrekken en het zou u niet moeilijk vallen, radiografisch de verschillende posten op de kusten van Afrika en Australië van onze verblijfplaats op de hoogte te stellen. Wij zijn niet bang, geloof dat niet — maar wij willen niet sterven, voor onze taak voltooid is! Bereid u dus voor op den dood.

— Zonder vorm van proces?

— Waartoe een proces? Gij zijt Engelschen en onzen vijand — die reden is voldoende!

— Nu aanstonds?

— Neen, tot zonsopgang zult gij nog leven! Gij hebt misschien nog brieven te schrijven — daartoe wil ik u gelegenheid geven. Wij zijn geen beulen, al schijnt gij dat te denken!

— Waartoe dat uitstel? riep Olivia op schellen toon. Laat ik mijn revolver tegen hun slaap zetten — en laat er een eind aan worden gemaakt! Dooden spreken niet!

— Ik maak u mijn compliment over mejuffrouw uw dochter, mijnheer Murphy! zeide

Raffles sarcastisch. Haar teeder gemoed zal u zeker veel vreugde veroorzaken! Waarlijk, op en top een vrouw, zacht als een duif, goeder-tieren en zoo buitengewoon meegaande!

— Gij durft mij nog bespotten, in het aangezicht van den dood? kreet het jonge meisje en met een paar sprongen, de oogen vlammend van haat, stond zij opnieuw naast Raffles en de kleine hand tastte naar de kolf van de revolver, die op haar rechterheup hing.

En toen zij vlak voor Raffles stond, verscheen er op zijn gelaat een trek van zoo onzegbare minachting, dat zij eensklaps die hand liet rusten en onder zijn blik ineenkromp, als een hond, die een slag met de karwats heeft gekregen.

Een brandende blos steeg voor een oogenblik in haar gelaat op, zij sidderde en haar mond vertrok zich krampachtig.

Maar zij was en bleef vrouw — en die tartende moed van een man in het aangezicht van den dood had haar getroffen.

Hij mocht dan een Engelschman zijn — hij was een man van buitengewone dapperheid!

Zij wendde zich af, toornig over haar eigen zwakheid en had met een paar stappen de deur bereikt.

Daar keerde zij zich nog eens om en zeide:

— Maak er dan tegen zonsopgang een einde aan en werp hun lichamen voor de haaien, vader! Dan behoef ik hun hatelijke gezichten tenminste niet meer te zien!

Nog eenmaal keek zij naar Raffles, om te zien, of er misschien angst te lezen viel op dat mannelijke, krachtige gelaat, maar wel stond het strak — van angst viel echter niet te bespeuren, wel van verachting en trots.

Toen ging zij heen en trok de deur met een harden slag achter zich dicht.

En een oogenblik later werden Raffles en Brand ieder afzonderlijk opgesloten in een soort van cachot met slechts een zeer klein patrijspoortje, nauwelijks groot genoeg om er de hand door te steken; hun armen werden losgemaakt, zij kregen voedsel, pen en papier en toen knarsten de sleutels in de sloten der stalen deuren.

HOOFDSTUK VI.

JAMES HENDERSON.

Henderson was van zijn jeugd af iemand geweest, die er prijs op stelde, alles wat hem werd opgedragen, ook het geringste, goed te doen.

Raffles had hem gezegd dor hout te sprokkeljen — en het zou dor hout zijn!

En daar het aan den zoom van het bosch niet droog genoeg was naar zijn zin, ging hij steeds verder en raapte nu en dan een tak op, wierp er vele weer weg en bromde nu en dan een vloek, omdat hij in de snel vallende duisternis onzacht tegen een boom aanliep, of over uitstekende boomwortels struikelde.

Van tijd tot tijd keerde hij zich om, om zich te vergewissen, of hij het electriche licht nog altijd door de boomen heen kon waarnemen.

Hij was nu bijna twintig minuten weg geweest en had reeds een zwaren takkebos bijeen verzameld en met het dikke touw vastgebonden, toen zijn oor plotseling getroffen werd door een kreet, die naar zijn meening door niemand anders geslaakt kon zijn dan door Charles Brand, den man van wien hij het meest ter wereld hield — na Lord William Aberdeen, zijn meester en vriend.

Hij richtte zich hoog op, kreeg heel in de verte het electriche lichtje in het oog en ondernam met haastige stappen den terugweg.

— Waarom schreeuwt mijnheer Brand zoo? mompelde hij voor zich heen, niet zonder ongerustheid. Er waren hier toch geen wilde dieren, heeft Mylord gezegd! En als dat zoo was — als zij er mede in strijd waren, dan zou ik toch hooren schieten!

Hij ging verder, zoo spoedig zijn zware takkebos het hem veroorloofde, zijn geweer aan den riem over den schouder en ongeruster dan hij zichzelf durfde bekennen.

Hij luisterde scherp, of hij nog eenig gerucht kon opvangen, maar alles bleef stil.

En hij was nog nauwelijks een tiental minuten haastig voortgegaan, of eensklaps doofde het electriche licht.

Henderson stond met kloppend hart stil.

Wat was er toch geschied?

Waarom werd het nu plotseling duister?

En eensklaps begon Henderson, zoo snel hij maar kon, de handen voor zich uitgestoken en

den takkebos aan zijn lot overlatend, door het bosch te ijlen, in de richting waar hij nog zooveel het electriche licht had gezien.

Het was een groot geluk, dat de afstand betrekkelijk kort was, anders zou Henderson zeker nog heel wat verder terecht zijn gekomen van de plek, waar hij de vliegmaschine had achtergelaten.

Thans kwam hij op het weiland aan, omtrent 150 meters verder dan de plek, waar hij het toestel tamelijk duidelijk kon zien afsteken tegen den avondhemel.

Hij wierp zich op zijn buik in het hooge gras, aangegrepen door groote onrust, en kroop, zoo snel hij kon, voorwaarts.

Hij durfde niet hard loopen of schreeuwen, want zijn instinct waarschuwde hem, dat er iets ernstigs moest zijn geschied.

Hij was maar een eenvoudig, ongeletterd man — maar hij begreep heel goed, dat die schreeuw en dat plotselinge dooven van het electriche licht gevaar beteekenden!

Zich zoo dicht mogelijk aan den zoom van het woud houdend, kroop hij voorzichtig nader, nu en dan zijn knieën stootend tegen boomwortels, zijn vingers wondend aan het scherpe gras, totdat hij, op ongeveer 25 meters van de plek, waar hij Raffles en Brand had achtergelaten, stilhield en heel zachtjes, op waarlijk bedriegelijke wijze, het gefluit van den merel nabootste.

Raffles kende dat sein en hij zou het zeker onmiddellijk met den roep van den kwartel beantwoord hebben, als hij op die plek geweest was.

Maar alles bleef stil, een schrikaanjagende stilte en het hart van den braven reus begon luide te bonzen, want hij begreep nu maar al te goed, dat er iets ernstigs had plaats gehad — iets, waarvan hij de beteekenis nog niet kon begrijpen, maar dat in de duisternis op hem leek aan te sluipen als een dreigend monster.

Hij richtte zich voorzichtig een weinig op, nam zijn geweer van den rug, overtuigde zich, dat het geladen was en bleef eenigen tijd stil liggen luisteren.

Maar geen enkel geluid bereikte zijn oor, behalve het ruischen van den wind in de toppen

van de boomen en het verre gerucht van de branding op de klippen, gemengd met het een-tonig geraas van den kleinen waterval, die zich van een der heuvels in de dalkom stortte.

Het was alles zoo lieflijk en vreedzaam en toch gevoelde Henderson dreigender dan ooit de nabijheid van gevaar.

Juist toen hij zich wilde oprichten, om, alles trotseerend, verder te loopen en te zien, wat er gebeurd was, brak de maan door de wolken en haar zilveren licht maakte eensklaps de voorwerpen tot op tamelijk verren afstand zichtbaar.

Daar stond de vliegmaschine — en daar was ook de plek, waar hij Raffles en Brand had achtergelaten.

Maar er was niets van hen te zien . . .

Henderson kroop voort door het lange gras en nogmaals liet hij het fluiten van den merel hooren. Geen antwoord . . .

Alleen het gemurmel van den waterval, het suizelen van den wind, de doffe branding in de verte.

Toen zette hij alles op het spel, sprong op en liep snel naar de vliegmaschine.

Hij bleef er bij stilstaan en keek aandachtig om zich heen, het geweer bij den grendel vasthoudend.

Toen kraakte er een tak en onverhoeds, opduikend uit het hooge gras, snelden vier mannen tegelijk op hem toe en wierpen zich zijwendend op den reus.

Het waren ongetwijfeld krachtige, goed geoefende mannen, niet ouder dan Henderson en die waarschijnlijk anderen de baas wel zouden zijn gebleven.

Maar voor een man, die met het grootste gemak, toen hij cowboy was, zijn eigen ponny met een hand boven zijn hoofd stak, waren zij toch geen portuur!

Henderson liet een kort, opgewekt lachje hooren, nu eindelijk het gevaar een tastbaren vorm had aangenomen en smeed tegelijkertijd twee zijner aanranders in het gras.

Maar de derde trok een revolver en beval met heesche stem, op geen meter afstand en met den loop van het wapen op zijn borst gericht:

— Steek je handen op, of ik schiet!

Henderson stak wel zijn handen uit, en bliksemsnel ook, maar het was slechts om den vierden bandiet, die ongelukkig genoeg juist onder het bereik van zijn verschrikkelijke handen was, te grijpen en met een enkelen ruk vlak voor zich te trekken, bij wijze van schild.

En bijna op hetzelfde oogenblik klonk het schot.

Henderson voelde het weemakende geluid

van den kogel, die in het lichaam van den man drong, als een zwakken klap; toen zakte de ander tegen hem aan, maar voor hij kon vallen, had Henderson hem achteruit geworpen, tegen den schutter aan, die zijn evenwicht verloor en te zamen rolden de twee op den grond — de levende en de doode.

Weer sprongen alle drie op en wierpen zich hijgend en brullend van woede op Henderson, maar hij stond pal als een rots en lachte slechts zijn kort vroolijk lachje.

Hij greep er twee tegelijk vast, midden in de borst en hun hoofden bonsden met een dof-fen slag tegen elkaar.

De derde man had het geweer opgeraapt, dat Henderson had laten vallen en wilde het als een knots gebruiken om hem de hersens te verpletteren, maar de slag gleed af op zijn schouders. Henderson ontrukte hem het geweer, het wapen zwaaide even rond boven zijn hoofd en de kolf trof met zooveel kracht het hoofd van den man, dat hij zonder geluid te geven ineen zeeg, een krampachtige beweging maakte en stil bleef liggen.

Henderson bleef even staan, wijdbeens, nauwelijks hijgend, het geweer bij den loop nog in de vuist en keek om zich heen.

— Nog meer liefhebbers? klonk het zacht van zijn lippen. Niemand? Geen animo? Eenmaal, andermaal, ten derden male? De koop is toegeslagen! Nu zullen we eens zien, wat hier eigenlijk gebeurd is!

Hij luisterde nog een oogenblik scherp toe; toen hij begreep, dat de vijand verslagen was tot den laatsten man, trad hij haastig op de vliegmaschine toe en schakelde alle handlampen in, die hij maar kon vinden — vier in getal.

Hun licht, gevoegd bij dat van de maan, was ruimschoots voldoende, om het terrein van de bloedige worsteling goed te onderscheiden.

Henderson trad op een der verslagenen toe, wentelde hem met den voet een weinig om en zeide hoofdschudden:

— Niets meer aan te doen! Dat is de man, die door zijn eigen kameraad is neergepapt — een kogel door den ruggestrem — en vervolgens door het hart! Wat is dat hier? Dien schijn ik leelijk geraakt te hebben! Dat is de vriend, dien ik met den kolf van mijn geweer heb getroffen! Misschien is hij nog op te lappen, maar ik vrees het ergste. En deze twee? Wél, zij leven nog, en dat is het beste, wat er van te zeggen valt. Voor alle veiligheid zal ik hen maar even onschadelijk maken.

En Henderson legde hen met de ruggen tegen elkander en bond hun armen zoodanig vast met een der touwen, waarvan de vliegmaschine er steeds meerdere meevoerde, dat zij zich, als zij

uit hun bewusteloosheid ontwaakten, onmogelijk zouden kunnen bewegen.

Toen dit alles snel was gedaan, vertoonde zich een ernstige uitdrukking op het gelaat van Henderson en hij mompelde binnensmonds, terwijl hij om zich heen zag:

— Hier is vanavond nog meer gevochten! Hier ben ik in het geheel niet geweest — en toch is het gras vertreden, evenals het struikgewas. En wat is dat? De revolver van Mylord! Dan valt er niet aan te twifelen — zij zijn overvallen en weggevoerd! Maar door wie? Waarom?

Hij trad weer op de mannen toe, die daar dood of zwaargewond op het gras lagen en nu pas bemerkte hij de grijze uniform, welke zij droegen.

Plotseling ging hem een licht op!

Dat was de uniform van de bemanning van het grijze kaperschip, dat sedert eenigen tijd schrik en ontsteltenis op de zeeën verwekte.

Dan hadden zij zeker het vliegtuig gezien, hadden de drie mannen des daags gespied en

de duisternis afgewacht om hen te overvallen!

En knarsetandend gromde Henderson:

— Dat ik juist weg moest zijn, om dat vervloekte hout te sprokkelen! Al waren zij met 20 man geweest, zij zouden ons niet levend hebben meegekregen, als ik er bij was geweest! Maar wat helpen mij die oudewijven-praatjes? Hier moet gehandeld en niet getreuzeld worden! Ik moet dadelijk alles in het werk stellen om Mylord en mijnheer Brand te bevrijden!

Hij stond een oogenblik in gedachten en mompelde toen:

— Het kan niet anders, of die kerels hebben hun gevangenen naar de duikboot gebracht! Maar waar vind ik die? Dat is de moeilijkheid! Ik moet hun spoor terugvinden, al zou ik den geheelen nacht zoeken! Wacht — ik zal de groote electrische lantaarn nemen, die geeft misschien genoeg licht om het spoor van ongeveer wel een dozijn mannen te kunnen volgen. En al zou ik er het geheele eiland voor moeten rondloopen — dat schip zal ik terugvinden, dat bezweer ik met een duren eed!

HOOFDSTUK VI.

HET EINDE VAN DEN KAPER.

Het kon ongeveer middernacht zijn, toen de deur van de kajuit, waar Raffles was opgesloten, openging en Olivia Murphy binnentrad, geheel alleen, ofschoon achter haar drie mannen zichtbaar waren, die haar blijkbaar hadden vergezeld en die in de gang bleven post vatten.

De deur knarste weder in het slot en Raffles was met het jonge meisje alleen.

Olivia keek hem een oogenblik onderzoekend aan, wierp toen haar blik op de kleine tafel,

waarop het schrijfpapier lag en vroeg langzaam:

— Hebt gij geen gebruik gemaakt van de gelegenheid, welke wij u geboden hebben om naar uw familie te schrijven?

— Ik heb geen familie, miss! antwoordde Raffles op harden toon. Als ik sterf — dan zullen er misschien twee mannen om mij treuren en daarmee is alles gezegd!

— Alleen mannen? hernam het jonge meisje, terwijl zij Raffles met haar zwarte oogen

nieuwsgierig aanzag.

— Ik geloof niet, dat de tijd en het oogeblik geschikt zijn over dergelijke onderwerpen te spreken, miss! zeide Raffles koeltjes. Gij zijt waarschijnlijk niet hier gekomen om mij dat te vragen?

Olivia beet zich op de lippen en antwoordde tamelijk norsch:

— Dat kunt ge wel begrijpen! Ik ben hier gekomen — om u een kans te geven!

— Zoo, waarlijk? Zou er werkelijk nog uitzicht bestaan, dat ik niet door uw medeplichtigen vermoord werd?

— Gij moogt het noemen, zooals gij wilt — dat is mij onverschillig! hernam het jonge meisje schouderophalend. Gij zijt toch zeker een te verstandig man, om een kans op het behoud van uw leven af te slaan, nietwaar?

— Dat hangt er geheel en al van af, wat de voorwaarden zijn! antwoordde Raffles rustig.

— Welnu, hoor dan! Wij weten toevallig, dat gij eenige jaren in het Engelsche leger hebt gediend. Is dat zoo?

— Men heeft u goed ingelicht, miss! antwoordde Raffles, tamelijk verbaasd over deze geheel onverwachte vraag.

— Wilt gij mij zeggen, hoe het mogelijk was, dat gij uw land diendet, zonder dat men u onmiddellijk arresteerde?

— Ik diende het onder een anderen naam, miss! antwoordde Raffles kortaf.

— Dat dacht ik al. Maar hoe dit ook zijn moge — gij hebt gedurende geruimen tijd een positie van vertrouwen bekleed — gij zijt zelfs een tijdlang bij een divisie-staf ingedeeld geweest. Zijn mijn informaties juist?

— Ze zijn juist, miss!

Raffles keek het meisje strak aan — hij begon langzamerhand te begrijpen, wat het doel van haar komst was.

— Als dat zoo is, dan zijt gij natuurlijk op de hoogte van zaken, die voor ons — laten we zeggen rebellen — van groot belang zijn. Wanneer wij u nu verzoeken, ons bepaalde inlichtingen te verstrekken, die...

Raffles was vlug opgesprongen, deed een paar stappen naar de deur en riep met luide stem:

— Miss Olivia wenscht te vertrekken! Gij kunt de deur weder openen!

— Gij weigert dus? Gij wilt mijn voorstel niet eens aanhooren? vroeg het jonge meisje op gedempten toon, terwijl haar zwarte oogen fonkelden.

— Vraagt gij dat nog? Dan blijkt gij Raffles toch wel zeer slecht te kennen, dat moet ik u zeggen! riep Raffles toornig. Denkt ge, dat ik mijn land zou verraden of ook maar het minste van zijn geheimen prijsgeven, om daarmee mijn

nietswaardig leven te redden? Al uw moeite is vergeefs — ik weiger! Ik wil niet eens weten, wat gij van mij vraagt — ik weiger!

— In het vooruitzicht, dat ge bij zonsopgang gefusilleerd zult worden?

— Ik zou weigeren met den loop van uw revolver op mijn slaap! antwoordde Raffles rustig.

— Dat zou ik wel eens willen zien! riep Olivia op schellen toon en bliksemsnel trok zij haar revolver, trad naast Raffles en drukte hem den kouden loop van 't wapen tegen den slaap.

Maar Raffles bewoog zich zelfs niet, hij knipte niet met de wimpers, zijn gelaatskleur veranderde niet — hij keek haar slechts met een koelen blik aan, alleen een weinig ongeduldig, als iemand, die midden onder een belangrijke bezigheid wordt lastig gevallen.

Een paar seconden stonden zij zoo en toen liet het meisje de revolver langzaam weer zakken en op haar gelaat verscheen een trek van ware bewondering.

Zij mocht dan een vijandin zijn van alles wat Brit was — zij bleef toch een vrouw en zij waardeerde in iederen man wien hij dan ook mocht zijn, de aanwezigheid van persoonlijken moed.

Zonder een enkel woord te spreken, klapte zij driemaal in de handen, de deur werd van buiten geopend en zij ging haastig heen, zonder nog een enkele maal om te zien, met gebogen hoofd.

De sleutelbos rinkelde en Raffles bleef alleen.

Henderson zwom zeer voorzichtig, met langzame slagen, telkens duikend en een grooten boog beschrijvend, naar de grijze duikboot, die daar op de golven lag, als een sluimerend monster uit den oertijd.

Zijn scherp gehoor, geoefend in een lange reeks avonturen, vernam boven het gerucht van de branding uit, de eentonige voetstappen van een paar schildwachten, die langzaam over het dek van de duikboot heen en weer liepen, van voor- tot achterstevan.

De buitenhuid van de boot was glad, maar hier en daar waren toch kleine uitsteeksels, zooals de scharnieren van de stalen deksels, welke de kisten afsloten, waarin de sloepen waren opgeborgen, de steunen voor den valreep en bovendien waren hier en daar sterke stalen ringen geklonken, bestemd om er het schip aan te kunnen vastmeren.

Met de grootste behoedzaamheid zwom Henderson langzaam om het heele schip heen, telkens zich een weinig ophijschend, om voorzichtig door de patrijspoortjes, die van zeer dik glas waren voorzien, een blik te werpen.

Hij ontmoette op zijn weg, aan de landzijde, een van de motorsloepen, die met een paar dikke touwen aan een paar van de zoeven genoemde ringen was bevestigd.

En even voorbij die boot ontlokte een blik door het ronde kijkgat hem bijna een kreet van blijdschap — bij het licht van de kleine elektrische lamp had hij Raffles herkend!

Hij tikte zoo voorzichtig mogelijk op het glas, maar het was zoo dik, dat Raffles, die in diepe gedachten verzonken scheen te zijn, het onmogelijk kon hooren.

En toch durfde hij niet harder tikken, uit vrees, dat de schildwachts daarboven het zouden hooren.

Maar het was, alsof een geheimzinnige stroom van hem uitging naar den gevangen man daarbinnen, want juist toen de reus het wilde opgeven en aan boord wilde klimmen, wendde Raffles het gelaat naar het patrijspoortje en zag daarachter een breede vlek, die er daareven niet geweest was — en die vlek bleek een menschelijk gelaat te zijn, het gelaat van zijn trouwen James.

Zoo zacht als maar mogelijk was, maakte hij de stevige stalen sluiting los, opende het ronde deurtje — en dadelijk kwam daardoor een geweldig groote hand steken, die zoeven een greep had gedaan in een waterdichten lederen zak en hem nu een revolver, een schroevendraaier, een zeer dun metaalzaagje en nog enkele andere kostbare voorwerpen ter hand stelde.

— Dat zal wel genoeg zijn, Mylord! fluisterde hij. Waar is mijnheer Brand?

— Ik denk in de cel hiernaast, James! Hoe ben je kunnen ontsnappen?

— Alleen maar door een flinke opruiming te houden onder dat tuig, Mylord! antwoordde de reus. Vier van hen vielen mij op het lijf en nu zijn er nog maar twee — en dat is, geloof ik, ook niet veel zaaks meer! Is het erg, Mylord?

— Je deed het om je leven te verdedigen, James — en de wet van het zelfbehoud is krachtiger dan alle andere! Heb je nog meer van deze werktuigen?

— Nog een zaagje en een paar loopers, Mylord!

— Tracht die dan op gelijke wijze aan mijnheer Brand te brengen en zie dan eens, wat je op het dek kunt utrichten! Is er bewaking?

— Ik hoor tenminste geregelde voetstappen, Mylord, antwoordde de reus. Wanneer gij goed luistert, zult gij ze zelf ook kunnen hooren.

Raffles kwam zoo dicht mogelijk bij het patrijspoortje staan en luisterde aandachtig.

Het duurde niet lang, of ook zijn oor ving de regelmatige schreden op van een paar mannen,

die aan bakboord en stuurboord op en neer liepen langs het stalen dek.

— We kunnen het er wel voor houden, James, dat ze je niet gezien of gehoord hebben, anders zou er natuurlijk allang alarm gemaakt zijn! fluisterde Raffles. Kun je je daar nog even vasthouden?

— Heel gemakkelijk, Mylord! Ik steun met mijn voet op een uitsteeksel, zeker bestemd om er den valreep aan vast te maken. Ik zou het hier dagen kunnen uithouden!

— Wat heb je daar voor een zonderlinge kleedij?

— Dat is de uniform van een van die kerels, Mylord! Die heb ik maar aangetrokken, om minder in het oog te vallen!

— Maar ze is drijfnat!

— Dat komt, Mylord, omdat ik hierheen gezwommen ben, antwoordde de reus naief. Maar het is warm en dat linnen zal wel gauw opdrogen. Wat wilt gij, dat ik nu zal doen?

— Wacht nog even, totdat ik gepoogd heb de deur te openen, klauter dan naar dek en tracht de schildwachten onschadelijk te maken, zonder hen evenwel te dooden, als het maar even mogelijk is! Natuurlijk mag je je leven verdedigen — maar hoe minder bloed er vergoten wordt, hoe beter. Als die verdwaasden maar onschadelijk worden gemaakt — dat is het voornaamste!

— Dan zal ik het met mijn vuisten trachten te doen, Mylord!

— Goed zoo! En nu vlug aan het werk — tracht jij intusschen de aandacht van mijnheer Brand te trekken.

Het hoofd van den reus verdween en een oogenblikje later hoorde Raffles hem voorzichtig op het glas van de volgende patrijspoortje tikken.

Hij was naar de deur gegaan en onderzocht nu aandachtig het slot.

De deur was van zeer dik, hard hout gemaakt, beslagen met ijzeren banden en zelfs het scherpste mes zou er op afgebroken zijn.

Het slot was zeer stevig, maar de deur had geen grendels, zooals Raffles aanstonds had opgemerkt en dat moest een groot voordeel worden geacht.

Hij begon met de stalen schootplaat los te schroeven, welke het slot aan de binnenzijde beschermde en nadat hij die plaat verwijderd had, kwam het gat van het slot open en hij kon er doorheen in de vaag verlichte gang zien — een bewijs, dat de sleutel er was uitgenomen.

Daar buiten was alles stil en de schildwacht scheen zich op tamelijk verren afstand te bevinden.

Men had Raffles alles afgenomen, voor hij

hierheen werd gebracht en iedere vrees voor ontsnapping scheen overbodig te zijn — waaruit voldoende blijkt, dat Murphy en de zijnen den gentleman-inbreker toch niet zoo goed kenden als zij wel meenden.

Raffles probeerde voorzichtig een paar loopers — en de derde was geschikt en deed het slot met een zachten knap terugspringen.

De deur was open!

Raffles bleef eenigen tijd achter de kier van de deur staan luisteren, gereed om onmiddellijk naar buiten te springen, als de toeleg ontdekt mocht zijn, maar alles bleef stil — de schildwacht scheen niets te hebben gehoord.

Raffles trok de deur wat verder open en keek in de gang.

Zij was zeer lang en scheen zich over bijna de geheele lengte van de duikboot uit te strekken. Er was echter in 't geheel niets te zien.

Maar tot zijn groote vreugde zag Raffles op de deur van de naastgelegen cel een zware sleutelbos steken.

Hij behoefde dus niets anders te doen, dan den sleutel in het slot rond te draaien.

Het slot knarste even, de deur ging open.

En Brand bleek volstrekt niets van het tikken op de ruiten te hebben gehoord, want hij onderdrukte slechts met moeite den kreet van vreugde en verbazing, die hem naar de lippen drong, toen hij Raffles op den drempel zag verschijnen.

Deze legde haastig den vinger op de lippen en wees naar het patrijspoortje om het te openen. Een oogenblik later was ook hij in het bezit van een revolver en een breed mes.

Hij vroeg zelfs niet, hoe James hier was gekomen, maar drukte den reus krachtig de hand en fluisterde toen:

— Laten wij nu maar spoedig maken, dat wij weggomen!

— Niet zoo haastig, beste Brand! hernam Raffles glimlachend. Wij hebben nog het een en ander te regelen, voor wij weggaan.

— Wat dan wel? vroeg Brand ongeduldig.

— Vraag je dat nog? Weet je dan niet, dat zich hier aan boord een groote hoeveelheid goud en bankbiljetten bevindt, welke de heeren gestolen hebben van de passagiers van andere schepen? Ik denk er geen oogenblik aan, om die roovers in 't bezit daarvan te laten!

— Maar denk aan de overmacht, Edward! fluisterde Brand. Het zal onmogelijk zijn, te doen wat je daar zegt!

— Niets is onmogelijk voor dengeen, die zich zich vast iets heeft voorgenomen! antwoordde Raffles kortaf. Wij zijn nu gewapend, wij hebben het groote voordeel van de verrassing en daarboven — je denkt toch niet, dat op dit oogenblik alle opvarenden wakker zijn? Ik ben

er van overtuigd, dat alleen de wachtposten en misschien de kapitein en nog enkele anderen aan boord van dit schip waken. Vooruit, James — doe nu, wat ik je gevraagd heb, want wij kunnen niets uitrichten, zoolang de wacht niet onschadelijk is geemaakt! En denk er om — geweld alleen, als je leven in gevaar verkeert. En wij zullen dit afspreken: bij 't minste alarm, of als er een schot mocht vallen, laten wij alles in den steek, springen overboord en snellen naar de vliegmaschine terug. Ik hoop evenwel, dat het niet noodig zal zijn.

— En als ik mijn werk verricht heb, Mylord? vroeg Henderson.

— Dan daal je de trap af, op het voorschip en komt dan vanzelf in deze gang. Tracht je voetstappen zooveel mogelijk te dempen — bedenken, dat hier alles van staal is.

— Geen nood, Mylord — ik heb mij van mijn zware laarzen ontdaan en loop, met uw welnemen, op mijn sokken.

— Mooier kon het niet! zeide Raffles glimlachend. Vluggen dan nu.

Op hetzelfde oogenblik verdween de reus uit het gezicht.

Raffles en Brand bleven in de grootste spanning wachten achter de bijna geheel gesloten deur, gereed om handelend op te treden, als het noodig mocht zijn.

Zij luisterden scherp toe en hoorden nog altijd de eentonige stappen van de schildwachten.

Maar eensklaps keken zij elkander aan — het geluid van den val van een neerstortend lichaam, zeer zwak, maar toch duidelijk waarneembaar, had hun oor getroffen.

En zij glimlachten.

Ongeveer dertig tellen later hield eensklaps ook het eentonige geluid van de voetstappen van den tweeden schildwacht op.

Toen werd het volkomen stil.

Eenige minuten verlieden; toen werd de deur zachtjes opgeduwd door de krachtige hand van Henderson, die onhoorbaar was voortgeslopen op zijn sokken.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en zeide:

— Zij doen voorloopig geen kwaad meer, Mylord!

— Welk wapen heb je gebruikt, James?

— Dit, Mylord. antwoordde Henderson en hij liet zijn verschrikkelijke vuist zien, groot als een kinderhoofd en hard als eikenhout.

— Nu, dat is ruimschoots voldoende! zeide Brand, zachtjes lachend.

— Ik wachtte eerst den eenen man op, Mylord, aan mijn handen hangend, langs den romp van het schip, en juist toen hij zich had omgekeerd, om weer naar achteren te loopen, heesch

ik mij op, sprong op het dek en velde hem met een enkelen slag neer — ik had nog maar juist tijd om zijn geweer te grijpen, voor het zou vallen en de aandacht van den tweeden schildwacht zou trekken, die toen aan het einde van zijn wandeling op het achterschip was beland.

Ik sjarde den man, dien ik had neergeslagen, zoo wat overeind, vouwde hem een beetje samen over de reeling, zoodat het kon lijken, alsof hij naar het lichten van de zee of naar de vischjes keek en wachtte toen de komst van den ander af, verborgen achter het half opstaande luik van de trap.

Hij kwam mij voorbij en ik sloeg hem op dezelfde wijze neer, zoodat hij tegen de reeling viel, zonder eenig geluid te geven. Daarna heb ik hem snel gebonden en gekneveld.

— Je hebt je werk schitterend gedaan, James, en ik dank je er voor! zeide Raffles. Maar nu moeten wij eerst...

Hij zweeg en luisterde scherp toe.

Er naderden langzame voetstappen door de gang.

Zeker kwam de schildwacht zich overtuigen of alles in orde was.

Raffles drukte de deur haastig dicht, zonder haar op het slot te doen en daarop wachtten de mannen onbewegelijk, nauwelijks ademhalend, tot de voetstappen vlak bij waren.

Toen rukte Raffles de deur open, sprong in de gang en drukte den verrasten schildwacht, die juist met zijn elektrische lantaarn het slot van zijn eigen celdeur belichtte, zijn revolver tusschen de ribben.

— Ga daar binnen! beval hij kortaf. En geen woord, of je uren zijn geteld!

Doodsbleek en sidderend trad de schildwacht de cel binnen, waar Brand opgesloten was geweest, daar werd hem zijn revolver afgenomen, zijn armen werden hem stevig op den rug gebonden, hij kreeg een prop in den mond en de drie mannen verlieten nu haastig de cel, waarvan zij de deur op slot draaiden.

Zij wilden reeds verder gaan, toen Raffles James staande hield en fluisterend vroeg:

— Hoeveel water zou hier staan, James, denk je?

— Bij vloed niet meer dan een paar meter, Mylord, en op dit oogenblik is er zeker geen meter water onder de kiel van het schip. Ik weet het zeker, want bij het onderduiken heb ik een paar malen den bodem bereikt.

— Dat is goed! antwoordde Raffles kortaf. En nu naar de hut van den kapitein! Maar eerst — neen, wacht nog even! Die gekneveld man moet een weinig hooger worden gebracht!

— Waarom? vroeg Brand ongerust. Laten wij liever voortmaken!

— Wij behoeven ons volstrekt niet te haasten, waarde Brand! zeide Raffles bedaard, en hij ging een paar stappen terug, opende de cel opnieuw en zeide tot Henderson:

— Neem dien man op je schouders en breng hem naar het dek, James! Kom dan dadelijk weer terug, na hem zoover mogelijk van de anderen te hebben afgelegd.

Zonder een woord te zeggen, volgde Henderson het bevel op, nam den geknevelden man op zijn rug, alsof het een kind was, klom er de trap mee op, legde hem op het dek neer en keerde onhoorbaar weer terug.

Gezamenlijk gingen de drie mannen nu verder, zonder iemand tegen te komen.

De meeste opvarenden schenen te slapen.

Zoo bereikten zij de deur van de hut van den kapitein, waar Raffles en Brand voor hun vijanden waren verschenen.

Zij bleek niet gesloten te zijn en Raffles trad zachtjes binnen, met zijn revolver in de vuist en maakte licht.

Murphy lag op zijn bed en sliep rustig.

Raffles was in een ommezien bij hem en voor hij nog aan tegenweer had kunnen denken, werd hij geboeid, waarop hem een prop in den mond werd geduwd, om hem het schreeuwen te beletten.

Er stond een zwaar bureau in het vertrek, hetwelk Raffles in enkele tellen had weten te openen en nu stroomden goud en bankbiljetten uit de verschillende laden over in de tasch, waarin Henderson de wapens en de gereedschappen droog naar het schip had weten over te brengen, terwijl Murphy met oogen, die hem bijna uit 't hoofd puilden van woede, toekeek.

Raffles wendde zich met een kleine buiging tot den overwonnen vijand en zeide glimlachend:

— Ik geloof dat ik er een beter gebruik van zal weten te maken dan gij, mijnheer Murphy! En nu zou ik u raden op te staan en spoedig ook, als gij tenminste niet als een kat wilt verdrinken!

Murphy kwam in zijn pyama uit zijn bed, met een vertrokken gelaat, vaal van woede en de drie mannen dreven hem voor zich uit en noodzaakten hem, naar het dek te klimmen, waar hij zijn metgezellen gezelschap kon houden.

En terwijl Brand hen daar bewaakte, nog niet wetende wat Raffles voornemens was, ging deze snel met Henderson de trap weder af, bereikte de machinekamer, daalde nog eenige ijzeren treden af en kwam zoo in de ruimte, waar de tanks voor de waterballast zich bevonden.

Hij keek daar even rond, met behulp van

een elektrische booglamp en scheen spoedig te hebben gevonden wat hij zocht.

Hij wees Henderson naar een der bodemplaten en zeide op zachten toon:

— Die plaat moet er uit, James! Zie je er kans toe? Daar ligt een Engelsche sleutel!

Henderson knikte even, greep den zwaren Engelschen sleutel en begon niet zonder moeite de zware stalen moeren los te draaien, waarmede de flensplaat in den bodem van het schip was bevestigd.

En hij had er nog slechts vier van de zes losgedraaid, of de onweerstaanbare kracht van het water deed de twee nog overige moeren afknappen als glas en in een dikken stroom gulpte het water naar binnen, zoodat Raffles en Henderson snel achteruit moesten treden.

Ze renden de trap op, bereikten het dek en lieten zich haastig zakken in de motorsloep, kapten de trossen en zetten zich af met de riemen, welke zij in de boot vonden; onderwijl vuurde Raffles een paar malen zijn revolver af bij wijze van waarschuwingssein.

Zoo vlug zij konden, voeren ze weg van de snel zinkende duikboot, die echter binnen tien minuten den bodem had bereikt, terwijl het dek nog ongeveer een meter boven het water uitstak.

En zij konden duidelijk zien, hoe dat dek

krioelde van luid schreeuwende en vloekende rebellen, die vruchteloos hun revolvers op hen afschoten.

De kisten met de reddingsbooten waren half onder water, en het was onmogelijk, ze thans te openen, terwijl Raffles tevens had gezorgd voor het onklaar maken der dynamo's.

Raffles en zijn beide metgezellen bereikten veilig den wal, trokken de prop uit de motorboot, zoodat ook deze snel zonk en ijlden zoo vlug zij konden naar de „Sperwer” terug, die hen spoedig opnam en met hen opsteeg in den donkerblauwen tropischen nachthemel.

Vier dagen nadien, ter plaatse geroepen door een geheimzinnig radiografisch sein, konden zes Britsche torpedobooten, nadat bijna de geheele bemanning een klopjacht op het eiland had gehouden, alle rebellen gevangen nemen.

Maar van het geheimzinnige schip werd weinig meer teruggevonden, want Murphy had, om zijn geheim te bewaren, met behulp van een paar tot ontploffing gebrachte granaten, de kostbare machines geheel vernield, zoodra de torpedobooten zichtbaar werden aan de kim en dus iedere kans verkeken was, het zware stalen schip tijdig weer vlot te maken.

En zoo eindigde deze gewaagde poging der rebellen, om het Engelsche oppergezag ter zee te fnuiken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De klucht der vergissingen

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken, als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegen en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, **gebonden in stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.
--	---	--

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer praktisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties. f 2.45
Tijdelijk franco voor slechts

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareren!“ Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei praktische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucjes, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U nodig hebt.

„Maak het Zelf“ is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.

*) doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam

Adres

(R)

1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA